

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kuues koda laiendatud koosseisus)

16. oktoober 2014*

Ühine välis- ja julgeolekupoliitika — Teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud terrorismivastases võitluses võetud piiravad meetmed — Rahaliste vahendite külmutamine — Määruse (EÜ) nr 2580/2001 kohaldatavus relvastatud konflikti olukordadele — Võimalus, et kolmanda riigi ametiasutust loetakse pädevaks asutuseks ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP tähenduses — Rahaliste vahendite külmutamise otsuste faktiline alus — Viide terroriaktidele — Ühise seisukoha 2001/931 tähenduses pädeva asutuse otsuse vajalikkus

Liidetud kohtuasjades T-208/11 ja T-508/11,

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), asukoht: Herning (Taani), esindajad: advokaadid V. Koppe, A. M. van Eik ja T. Buruma,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: G. Étienne ja E. Finnegan,

kostja,

keda toetab

Madalmaade Kuningriik, esindajad: kohtuasjas T-208/11 esialgu M. Bulterman, N. Noort ja C. Schillemans ning hiljem ja kohtuasjas T-508/11 C. Wissels, M. Bulterman ja J. Langer,

menetlusse astuja kohtuasjades T-208/11 ja T-508/11,

Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, esindajad: esialgu S. Behzadi-Spencer, H. Walker ja S. Brighouse ning hiljem S. Behzadi-Spencer, H. Walker ja E. Jenkinson, keda abistas *barrister* M. Gray,

menetlusse astuja kohtuasjas T-208/11,

ja

Euroopa Komisjon, esindajad: esialgu F. Castillo de la Torre ja S. Boelaert ning hiljem M. Castillo de la Torre ja É. Cujo,

menetlusse astuja kohtuasjades T-208/11 ja T-508/11,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

mille ese oli esialgu kohtuasjas T-208/11 nõue tühistada nõukogu 31. jaanuari 2011. aasta rakendusmäärus (EL) nr 83/2011, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus (EL) nr 610/2010 (ELT L 28, lk 14), ning hiljem kohtuasjas T-508/11 nõue tühistada nõukogu 18. juuli 2011. aasta rakendusmäärus (EL) nr 687/2011, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärused (EÜ) nr 610/2010 ja nr 83/2011 (ELT L 188, lk 2), selles osas, milles need õigusaktid hagejat puudutavad,

ÜLDKOHUS (kuues koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: kohtunik F. Dehousse (ettekandja), koja esimehe ülesannetes, kohtunikud I. Wiszniewska-Bialecka, E. Buttigieg, A. M. Collins ja I. Ulloa Rubio,

kohtusekretär: ametnik S. Spyropoulos,

arvestades 26. veebruari 2014 toimunud kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse aluseks olevad asjaolud ja menetlus

- 1 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 27. detsembril 2001 vastu ühise seisukoha terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta (ELT L 344, lk 93; ELT eriväljaanne 18/01, lk 217), määruse (EÜ) nr 2580/2001 teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks (ELT L 344, lk 70; ELT eriväljaanne 18/01, lk 207) ja otsuse 2001/927/EÜ, millega kehtestatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 ette nähtud loetelu (ELT L 344, lk 83).
- 2 29. mail 2006 võttis nõukogu vastu otsuse 2006/379/EÜ, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks otsus 2005/930/EÜ (EÜT L 144, lk 21). Selle otsusega kandis nõukogu hageja, Liberation Tigers of Tamil Eelam'i (LTTE) määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 ette nähtud rahaliste vahendite külmutamise loetelusse (edaspidi „rahaliste vahendite külmutamise loetelu”). Hageja nimi on jäätud edaspidi sellesse loetelusse alles.
- 3 31. detsembril 2011 võttis nõukogu vastu rakendusmääruse (EL) nr 83/2011, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 610/2010 (ELT L 28, lk 14). Hageja nimi jäeti rakendusmäärusele nr 83/2011 lisatud loetelusse alles.
- 4 Hageja esitas Üldkohtu kantseleisse 11. aprillil 2011 saabunud hagiavaldusega hagi, mis registreeriti numbriga T-208/11, nõudes rakendusmääruse nr 83/2011 tühistamist selles osas, milles see õigusakt teda puudutab.
- 5 Nõukogu saatis 30. mai 2011. aasta kirjaga hagejale põhjendused, miks tema nimi kavatsetakse rahaliste vahendite külmutamise loetelusse selle järgmise läbivaatamise käigus alles jätta.
- 6 Madalmaade Kuningriik, Euroopa Komisjon ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik esitasid Üldkohtu kantseleisse vastavalt 28. juulil, 2. ja 3. augustil 2011 saabunud taotluse astuda menetlusse nõukogu nõuete toetuseks kohtuasjas T-208/11. Üldkohtu teise koja esimees rahuldab need taotlused pärast poolte ärakuulamist 16. septembri 2011. aasta määrusega.

- 7 Nõukogu võttis 18. juulil 2011 vastu rakendusmääruse nr 687/2011, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärused (EÜ) nr 610/2010 ja 83/2011 (ELT L 188, lk 2). Hageja nimi jäeti rakendusmäärusele nr 687/2011 lisatud loetelusse alles.
- 8 19. juuli 2011. aasta kirjas saatis nõukogu hagejale põhjendused, miks tema nimi jäeti sellesse loetelusse alles.
- 9 Hageja esitas Üldkohtu kantseleisse 28. septembril 2011 saabunud ja 19. oktoobril 2011 parandatud hagiavaldusega hagi, mis registreeriti numbriga T-508/11, nõudes rakendusmääruse nr 687/2011 tühistamist selles osas, milles see õigusakt teda puudutab.
- 10 Madalmaade Kuningriik ja komisjon esitasid Üldkohtu kantseleisse vastavalt 9. ja 17. jaanuaril 2012 saabunud taotluse astuda menetlusse nõukogu nõuete toetuseks kohtuasjas T-508/11. Üldkohtu teise koja esimees rahuldab need taotlused pärast poolte ärakuulamist 9. märtsi 2012. aasta määrusega.
- 11 Nõukogu saatis 18. novembri 2011. aasta kirjaga hagejale põhjendused, miks tema nimi kavatsetakse rahaliste vahendite külmutamise loetelusse selle järgmise läbivaatamise käigus alles jätta.
- 12 Nõukogu võttis 22. detsembril vastu otsuse 2003/902/EÜ, millega rakendatakse nõukogu määruse (EÜ) nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ja millega tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 687/2011 (ELT L 343, lk 10). Hageja nimi jäeti rakendusmäärusele nr 1375/2011 lisatud loetelusse alles.
- 13 3. jaanuari 2012. aasta kirjas saatis nõukogu hagejale põhjendused, miks tema nimi jäeti sellesse loetelusse alles.
- 14 Hageja esitas Üldkohtu kantseleisse 27. veebruaril 2012 saabunud kirjas taotluse liita kohtuasjad T-208/11 ja T-508/11 ning muuta käesolevate kohtuasjade nõudeid nii, et need on suunatud rakendusmääruse nr 1375/2011 vastu, ja esitas tõendeid.
- 15 Komisjon, nõukogu ja Madalmaade Kuningriik esitasid 24. ja 25. mail 2012 oma seisukohad nõuete muutmise taotluse ja esitatud tõendite kohta.
- 16 Üldkohtu teise koja esimees liitis pärast poolte ärakuulamist 15. juuni 2012. aasta määrusega kohtuasjad T-208/11 ja T-508/11.
- 17 Nõukogu võttis 25. juunil 2012 vastu rakendusmääruse (EL) nr 542/2012, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 1375/2011 (ELT L 165, lk 12). Hageja nimi jäeti rakendusmäärusele nr 542/2012 lisatud loetelusse alles.
- 18 26. juuni 2012. aasta kirjas saatis nõukogu hagejale põhjendused, miks tema nimi jäeti sellesse loetelusse alles.
- 19 Hageja esitas Üldkohtu kantseleisse 19. juulil 2012 saabunud kirjas taotluse muuta käesolevates kohtuasjades esitatud nõudeid nii, et need on suunatud rakendusmääruse nr 542/2012 vastu.
- 20 Kuna 27. veebruari ja 19. juuli 2012. aasta kirjad kanti toimikusse kui nõuete muutmise taotlused, esitas hageja Üldkohtu nõudmisel 2. augustil 2012 menetlusdokumendi taotlusega muuta käesolevates hagiavaldustes esitatud nõudeid nii, et need on suunatud rakendusmääruste nr 1375/2011 ja nr 542/2012 vastu.
- 21 Ühendkuningriik, komisjon ja nõukogu esitasid Üldkohtu kantseleisse 5. ja 6. septembril 2012 saabunud dokumentidega oma märkused selle menetlusdokumendi kohta, millega taotletakse nõuete muutmist.

- 22 Nõukogu võttis 10. detsembril 2012 vastu rakendusmääruse (EL) nr 1169/2012, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 542/2011 (ELT L 337, lk 2). Hageja nimi jäeti rakendusmäärusele nr 1169/2012 lisatud loetelusse alles.
- 23 Hageja esitas 7. veebruaril 2013 menetluskumendi taotlusega muuta käesolevates hagiavaldustes esitatud nõudeid nii, et need on suunatud rakendusmääruse nr 1169/2012 vastu.
- 24 Komisjon, nõukogu ja Ühendkuningriik esitasid Üldkohtu kantseleisse 5. ja 6. septembril 2012 saabunud dokumentidega oma märkused selle menetluskumendi kohta, millega taotletakse nõuete muutmist.
- 25 Nõukogu võttis 25. juulil 2013 vastu rakendusmääruse (EL) nr 714/2013, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 1169/2012 (ELT L 201, lk 10). Hageja nimi jäeti rakendusmäärusele nr 714/2013 lisatud loetelusse alles.
- 26 Hageja esitas 22. augustil 2013 menetluskumendi taotlusega muuta käesolevates hagiavaldustes esitatud nõudeid nii, et need on suunatud rakendusmääruse nr 714/2013 vastu.
- 27 Komisjon, Madalmaade Kuningriik, Ühendkuningriik ja nõukogu esitasid Üldkohtu kantseleisse 9., 17. ja 25. septembril 2013 saabunud dokumentidega oma seisukohad selle menetluskumendi kohta, millega taotletakse nõuete muutmist.
- 28 Kuna Üldkohtu kodade koosseis on muutunud ning ettekandja-kohtunik kuulub nüüd kuuenda koja koosseisu, määrati käesolevad kohtuasjad sellele kojale.
- 29 Üldkohus saatis 13. novembri 2013. aasta otsusega käesolevad asjad kuuendale kojale laiendatud koosseisus.
- 30 Üldkohus palus 15. jaanuari 2014. aasta kirjas pooltel vastata teatavatele küsimustele. Pooled täitsid selle nõudmise dokumendis, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 6. veebruaril 2014.
- 31 Nõukogu võttis 10. veebruaril 2014 vastu rakendusmääruse (EL) nr 125/2014, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 714/2013 (ELT L 40, lk 9). Hageja nimi jäeti rakendusmäärusele nr 125/2014 lisatud loetelusse alles.
- 32 Hageja esitas 18. veebruaril 2014 menetluskumendi taotlusega muuta käesolevates hagiavaldustes esitatud nõudeid nii, et need on suunatud rakendusmääruse nr 125/2014 vastu.
- 33 Kuna ühel koja liikmel esines 25. veebruaril 2014 takistus käesoleva asja läbivaatamisel osalemiseks, määras Üldkohtu president Üldkohtu kodukorra artikli 32 lõike 3 alusel koja koosseisu täiendamiseks kotta uue kohtuniku.
- 34 26. veebruari 2014. aasta kohtuistungil märkisid Madalmaade Kuningriik, Ühendkuningriik, nõukogu ja komisjon, et neil ei ole vastuväiteid 18. veebruaril 2014 esitatud nõuete muutmise taotluse kohta.
- 35 Nõukogu võttis 22. juulil 2014 vastu rakendusmääruse (EL) nr 790/2014, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 125/2014 (ELT L 217, lk 1). Hageja nimi jäeti koos põhjendustega, mida oli muudetud, rakendusmäärusele nr 790/2014 lisatud loetelusse alles.
- 36 Hageja esitas 20. augustil 2014 taotluse käesoleva hagi nõuete muutmiseks nii, et see oleks suunatud rakendusmääruse nr 790/2014 vastu.

- 37 Nõukogu ja Madalmaade Kuningriik esitasid menetlusedokumentidega, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse 23. ja 25. septembril 2014, selle nõuete muutmise taotluse kohta oma seisukohad.

Poolte nõuded

- 38 Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada rakendusmäärused nr 83/2011, nr 687/2011, nr 1375/2011, nr 542/2012, nr 1169/2012, nr 714/2013, nr 125/2014 ja nr 790/2014 (edaspidi „vaidlustatud määrused”) selles osas, milles need teda puudutavad;
- mõista kohtukulud välja nõukogult.

- 39 Nõukogu, keda toetavad kohtuasjas T-208/11 Madalmaade Kuningriik, Ühendkuningriik ja komisjon ning kohtuasjas T-508/11 Madalmaade Kuningriik ja komisjon, palub Üldkohtul:

- jätta hagid põhjendamatusse tõttu rahuldamata;
- mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

- 40 Hageja esitab sisuliselt seitse väidet, millest kuus kohtuasjades T-208/11 ja T-508/11 ning ühe kohtuasjas T-508/11.
- 41 Mõlemale hagile ühist kuus väidet on esiteks, et määrus nr 2580/2001 ei ole hageja ja Sri Lanka valitsuse vahelisele konfliktile kohaldatav, teiseks, et hageja on ebaõigesti kvalifitseeritud terroriorganisatsiooniks ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 tähenduses, kolmandaks, et puudub pädeva asutuse poolt tehtud otsus, neljandaks, et loetelu ei ole uuesti läbi vaadatud, nagu on nõutud ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 6, viiendaks, et on rikutud põhjendamiskohustust, ning kuueandaks, et on rikutud hageja kaitseõigusi ja õigust tõhusale õiguskaitsevahendile. Seitsmes väide, mis on esitatud ainult kohtuasjas T-508/11, käsitleb seda, et on rikutud proportsionaalsuse ja subsidiaarsuse põhimõtteid.

Esimene väide, et määrus nr 2580/2001 ei ole hageja ja Sri Lanka valitsuse vahelisele konfliktile kohaldatav

Poolte argumendid

- 42 Hageja väidab, et määrus nr 2580/2001 ei ole kohaldatav relvastatud konflikti olukordadele ja relvastatud konfliktidele – ning järelikult nende ajal toimepandud tegudele –, mis võivad tema arvates kuuluda ainult rahvusvahelise humanitaarõiguse valdkonda.
- 43 Nagu nähtub faktiliste asjaolude ahelast, oli hageja üks osaline Sri Lanka valitsuse relvajõudude vastases relvastatud konfliktis, mille eesmärk oli Tamili rahva enesemääramisõigus ja nende „vabastamine [selle valitsuse] rõhumise alt”. Hageja relvajõudude organisatsiooni ja tegutsemisliini arvesse võttes vastasid nende relvajõudude liikmed kõikidele rahvusvahelise õiguse nõuetele, et kvalifitseeruda võitlejaks. See seisund vabastab nad vastutusest relvakonfliktide käsitleva õiguse tähenduses õiguspärase sõjalise tegevuse eest ning neil tekib vastutus võimaliku õigusvastase tegevuse eest ainult selle õiguse alusel, välistades igasugused terrorismivastast võitlust puudutavad õigusnormid. Kuna õiguspärasest sõjalist

tegevust ei saa siseriikliku õiguse alusel lugeda õigusvastaseks, on sellise tegevuse suhtes välistatud ühise seisukoha 2001/931 kohaldamine, mis välistab oma artikli 1 lõikes 3 selle kohaldamise tegevusele, mida ei käsitleta siseriiklikus õiguses õigusrikkumisena.

- 44 Hageja kandmine rahaliste vahendite külmutamise loetelusse kujutas endast seega kolmanda riigi relvastatud konflikti sekkumist, mis on vastuolus rahvusvahelise humanitaarõiguse mittesekkumise põhimõttega.
- 45 Hageja kinnitab oma repliigis, et relvastatud konfliktil ja terrorismil tuleb teha selget vahet. Esiteks on vaja teada mitte seda, kas sündmusel on terroriakti tunnused või mitte, vaid seda, kas on käimas relvastatud konflikt, millele kohaldatakse ainult humanitaarõigust. Humanitaarõigus ei välista relvastatud konflikte ning tapmised, mis on toime pandud sõja tingimustes, ilma et oleks rikutud relvastatud konflikte käsitlevat õigust, on andestatavad. Seega, kui kvalifitseerida enesetapurünnak vaenuliku suurema riigi vastu terroriaktina, nagu nõukogu käesolevas asjas tegi, tähendaks see sellise sõjategevuse kriminaliseerimist, mis on ometi rahvusvahelise humanitaarõiguse seisukohast lubatud.
- 46 Hageja tugineb lisaks oma argumentide toetuseks kohtuotsustele, mille on 21. oktoobril 2011 teinud TribunalRechtbank's-Gravenhague (Haagi esimese astme kohus – Madalmaad) ning 23. juunil 2011 Tribunale di Napoli (Napoli kohus – Itaalia), kes tuvastasid, et ta oli rahvusvahelise õiguse tähenduses riigisisese relvastatud kokkupõrke osaline, ning keeldusid teda terroristiks kvalifitseerimast.
- 47 Nõukogu, keda toetavad menetlusse astujad, vaidleb hageja argumentidele vastu. Ta tuletab meelde, et relvastatud konfliktiks kvalifitseerimine ei välista rahvusvahelises õiguses kohaldamast terroriaktide toimepanemisel rahvusvahelise õiguse norme, mis käsitlevad terrorismivastast võitlust – s.o võitlus, milles Euroopa Liit osaleb aktiivselt, toetades Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni Julgeolekunõukogu (edaspidi „Julgeolekunõukogu”) võetud meetmeid. Rahvusvaheline humanitaarõigus ei välista terrorismivastast võitlust käsitlevate spetsiifiliste konventsioonide kohaldamist. Ühises seisukohas 2001/931 esitatud terroriakti määratlus kehtib olenemata sellest, millistel tingimustel terroriaktid toime on pandud. Nõukogu ei ole nõus, et hageja hinnang Sri Lankas valitsevale olukorrale võiks ta vabastada terrorismivastast võitlust käsitlevate rahvusvahelise õiguse normide kohaldamisest.
- 48 Nõukogu jääb vasturepliigis oma seisukoha juurde. Ta märgib Rechtbank's-Gravenhague otsuse kohta, et see on edasi kaevatud ning et Üldkohus ei peaks tegema sellest järeldusi rahvusvahelise humanitaarõiguse ja Euroopa õiguse seisukohast, nagu hageja väidab.
- 49 Komisjon leiab, et hageja eksib väites, et relvastatud konfliktid ja terroriaktid ei ole omavahel ühildatavad. Ei ole sellist põhimõtet, mille kohaselt võitlejad ei vastuta terroriaktide toimepaneku eest relvastatud konflikti ajal. Hageja ei ole põhistanud oma väidet, et temale vaidlustatud määruste põhjenduste kokkuvõttes ette heidetud tegevus kujutab endast õiguspärast sõjategevust. Ta väidab ekslikult, et relvastatud konflikti ajal toimepandud terroriaktide eest saab vastutusele võtta ainult humanitaarõiguse alusel. Liidu institutsioonidel on ulatuslik kaalutusõigus liidu välispoliitika elluviimisel ning nende asjaolude osas, mida tuleb arvesse võtta rahaliste vahendite külmutamise meetme vastuvõtmisel. Liit koostab terroriorganisatsioonide loetelu, et jätta nad ilma rahalistest allikatest, olenemata sellest, kas nad on relvastatud konflikti võimalikud osalised või mitte. See tegevus on kooskõlas liidu seisukohaga, millega ühtib suure osa ülejäänud maailma seisukoht, et kõik terroriaktid on taunitavad ja need tuleb kaotada, olenemata sellest, kas nad on toime pandud rahuajal või relvastatud konflikti olukorras.
- 50 Seega ei ole eriti oluline kindlaks teha, millise konfliktiga hageja ja Sri Lanka valitsuse vahel täpselt tegemist on – kas see on relvastatud või mitte, riigisisene või rahvusvaheline, vabadussõda või mitte.
- 51 Mittesekkumise põhimõtte väidetava rikkumise kohta märgib komisjon, et see põhimõte kehtib riikide kasuks ning seega võivad sellele tugineda ainult nemad, mitte „mässuliste rühmitused”. Väide, et rahaliste vahendite külmutamise loetelusse on kantud ainult hageja, mitte Sri Lanka valitsus, on

otstarbekusega seotud argument, mida Üldkohus ei saa arvesse võtta. Mis puutub viitesse 12. augusti 1949. aasta Genfi konventsioonide 8. juuni 1977. aasta lisaprotokolli (siseriiklike relvakonfliktide ohvrite kaitse kohta (II lisaprotokoll)) artikli 6 lõikele 5, siis see ei ole asjakohane.

- 52 Komisjon ja teised menetlusse astujad väidavad, et hageja viited Rechtbank's-Gravenhague ja Tribunale di Napoli otsustele ei ole asjakohased ega põhjendatud.
- 53 On selge, et küsimust selle kohta, kas antud rünnak on käsitletav terrorirünnakuna, ei sõltu poliitilisest eesmärgist, mille nimel see on toime pandud, vaid kasutatud vahenditest ja meetoditest. Relvastatud konflikti õigus ei näe ette erandit terroriaktide keelust ning ükski humanitaarõiguse norm ei keela vastu võtta selliseid meetmeid, nagu rahaliste vahendite külmutamine, mille eesmärk on lõpetada terrorismi rahastamine seal, kus see toime pannakse.

Üldkohtu hinnang

- 54 Hageja väidab käesolevas väites sisuliselt, et sellise – tema sõnul käesolevas asjas kõne all oleva – rahvusvahelise humanitaarõiguse valdkonda kuuluva relvastatud konflikti juhtumi puhul on selle konflikti käigus võimalikult toime pandud õigusvastase tegevuse suhtes kohaldatav ainult see õigus, välistades õigusnormid, mis reguleerivad terrorismi ennetamist ja selle eest vastutusele võtmist. Hageja on vabadusliikumise rühmitus, kes osales relvastatud konfliktis „rõhuva valitsuse” vastu. Tema kandmine rahaliste vahendite külmutamise loetelusse rikub rahvusvahelise humanitaarõiguse mittesekkumise põhimõtet ning nõukogu kohaldas temale ekslikult liidu õiguse norme, mis puudutavad terrorismi.
- 55 Hageja viitab oma argumentide toetuseks erinevatele rahvusvahelise õiguse ja liidu õiguse dokumentidele.
- 56 Vastupidi hageja väidetele ei tähenda rahvusvahelise humanitaarõiguse kohaldatavus relvastatud konflikti olukorrale ja selle käigus toime pandud tegevusele, et sellele tegevusele ei saa kohaldada terrorismi puudutavaid õigusnorme. See kehtib nii käesolevas asjas kohaldatavate liidu õiguse sätete, eelkõige ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 kohta, kui ka hageja poolt viidatud rahvusvahelise õiguse kohta.
- 57 Mis puutub esiteks liidu õigusesse, siis tuleb tõepoolest märkida, et rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses relvastatud konflikti toimumine ei välista, et selle käigus toime pandud võimalikele terroriaktidele kohaldatakse liidu õiguse sätteid, mis puudutavad terrorismi.
- 58 Esiteks ei tee nimelt ühine seisukoht 2001/931 oma reguleerimisala seisukohast mingit vahet sellel, kas asjassepuutuv tegevus on toime pandud rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses relvastatud konfliktis või mitte. Teiseks – nagu nõukogu õigustatult märgib – on liidu ja tema liikmesriikide eesmärk võidelda terrorismi vastu, olenemata selle avaldumise vormist ja vastavalt kehtivatele rahvusvahelise õiguse eesmärkidele.
- 59 Nimelt selleks, et rakendada liidu tasandil Julgeolekunõukogu 28. septembri 2001. aasta resolutsiooni 1373 (2001), mis kinnitab „vajadus[t] võidelda kooskõlas ÜRO hartaga kõigi vahenditega terroriaktide kui rahvusvahelist rahu ja julgeolekut ähvardavate ohtudega” ning riikide kohustust „anda panus rahvusvahelise koostöö heaks, võttes täiendavaid meetmeid, et oma territooriumil kõigi õiguspäraste vahenditega ennetada ja sanktsioneerida terroriaktide rahastamist ja ettevalmistamist”, võttis nõukogu vastu ühise seisukoha 2001/931 (vaata selle ühise seisukoha põhjendused 5–7) ning seejärel vastavalt nimetatud ühisele seisukohale määruse nr 2580/2001 (vaata selle määruse põhjendused 3, 5 ja 6).

- 60 Mis puudutab teiseks rahvusvahelist õigust, millele hageja tugineb, siis selle kohta tuleb märkida, et lisaks sellele, et relvastatud konfliktis võidakse vaieldamatult toime panna tegusid, mis oma laadilt vastavad terroriaktidele, kvalifitseerib rahvusvaheline humanitaarõigus sellised teod konkreetselt „terroriaktideks”, mis on selle õigusega vastuolus.
- 61 12. augusti 1949. aasta Genfi konventsioon (tsiviilisikute sõjaaegse kaitse kohta) sätestab konkreetselt artiklis 33, et igasugune terroriseerimine on keelatud. Samamoodi sätestavad 12. augusti 1949. aasta Genfi konventsioonide 8. juuni 1977. aasta I ja II lisaprotokoll rahvusvaheliste ja siseriiklike relvakonfliktide ohvrite kaitse kohta, mille eesmärk on tagada nende ohvrite parem kaitse, et alati ja igal pool on keelatud terroristlikud aktid (II lisaprotokolli artikli 4 lõige 2) ning et keelatud on vägivallaaktid või vägivallaga ähvardamine, mille peamine eesmärk on tsiviilelanikkonna hirmutamine (I lisaprotokolli artikli 51 lõige 2 ja II lisaprotokolli artikli 13 lõige 2).
- 62 Eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et rahvusvaheline humanitaarõigus käsitleb sõnaselgelt ja mõistab sellena hukka terroriaktide toimepaneku relvastatud konflikti poolte poolt.
- 63 Peale selle tuleb lisada, et tundub, et relvastatud konflikt rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses ei välista selle konflikti käigus toime pandud terroriakti puhul lisaks nimetatud humanitaarõiguse sõjaõiguse rikkumist puudutavate normidele nende rahvusvahelise õiguse sätete kohaldamist, mis puudutavad konkreetselt terrorismi.
- 64 Nii on terrorismi rahastamise tõkestamise rahvusvahelises konventsioonis, mis on alla kirjutatud New Yorgis 9. detsembril 1999 (edaspidi „1999. aasta New Yorgi konventsioon”), konkreetselt silmas peetud terroriaktide toimepanekut relvastatud konflikti käigus rahvusvahelise õiguse tähenduses. Konventsioon loeb artikli 2 lõike 1 punktis b karistatavaks „mis tahes [...] teo sooritamise[...], millega kavatakse surmata tsiviilisik või muu isik, kes relvakonflikti korral ei osale aktiivses sõjategevuses, või tekitada neile raske kehavigastus, kui sellise teo eesmärk on elanikkonna hirmutamine või valitsuse või rahvusvahelise organisatsiooni sundimine mingit toimingut läbi viima või selle läbiviimisest hoiduma”.
- 65 See konventsioon kinnitab, et isegi rahvusvahelise õiguse tähenduses relvastatud konflikti korral võidakse toime panna terroriakte, mida võidakse taunida selles tähenduses ja mitte ainult sõjakuritegudena. Nende aktide hulka kuuluvad teod, millega kavatakse surmata tsiviilisikuid või tekitada neile raske kehavigastus.
- 66 Hageja vastupidine argument, et 1999. aasta New Yorgi konventsiooni artikli 2 lõike 1 punkt b välistab selle konventsiooni reguleerimisalast kõik teod, mis on suunatud selliste isikute vastu, „kes relvakonflikti korral [...] osale[vad] aktiivses sõjategevuses”, ei muuda seda argumenti kuidagi küsitavaks.
- 67 Hageja väidab seega ekslikult, et mõisted „relvastatud konflikt” ja „terrorism” ei ole rahvusvahelises õiguses ühildatavad.
- 68 Võimaliku asjaolu kohta, et terroriakte panevad toime „vabadusvõitlejad” või vabastusliikumised, kes osalevad „rõhuva valitsuse” vastases relvastatud konfliktis, nähtub samuti eespool esitatud kaalutlustest, et see ei ole asjasepuutuv. Selline erand terroriaktide toimepanemise keelust relvastatud konflikti olukorras ei põhine ühelgi liidu ega ka rahvusvahelise õiguse normil. Need ei tee terroriaktide hukkamõistmisel mingit vahet vastavalt sellele, kes teo toime paneb või millised on selle toimepanemise eesmärgid.
- 69 Hageja tuginemise kohta mittesekkumise põhimõttele, mida nõukogu on tema väitel rikkunud, kui ta kandis tema nime rahaliste vahendite külmutamise loetelusse, tuleb märkida, et see rahvusvahelise tavaõiguse põhimõte, mida nimetatakse ka mittesekkumise (*non-intervention*) põhimõtteks, puudutab iga sõltumatu riigi õigust välise sekkumiseta oma asju ajada ning on tihedalt seotud riikide suveräänse võrdsuse põhimõttega (Rahvusvahelise Kohtu otsused sõjategevuse ja poolsõjalise tegevuse kohta

Nicaraguas ja Nicaragua vastu (*Nicaragua vs. Ameerika Ühendriigid*), 26. novembri 1984. aasta kohtuotsus pädevuse ja vastuvõetavuse kohta, *ICJ Reports* 1984, lk 392, punkt 73; 27. juuni 1986. aasta sisuline kohtuotsus, *ICJ Reports* 1986, lk 96, punkt 202). Nagu märkis nõukogu, on see rahvusvahelise õiguse põhimõtte sõnastatud sõltumatute riikide, mitte rühmituste või liikumiste toetuseks. Sellise liikumise – kasvõi vabadusliikumise – kandmine rahaliste vahendite külmutamise loetelusse kandmine, kes on relvastatud konfliktis sõltumatu riigiga, põhjusel et see liikumine osaleb terrorismis, ei kujuta endast seega vastupidi hageja väitele mittesekkmise põhimõtte rikkumist.

- 70 Lisaks ei ole vastuvõetav hageja argument, et see, et tegemist on liidu sekkumisega, tuleneb liidu diskrimineerivast seisukohast, et piiravaid meetmeid võetakse ainult hageja vastu ja mitte Sri Lanka Sotsialistliku Demokraatliku Vabariigi vastu.
- 71 Kas nõukogu poolt ühise seisukoha 2001/931 alusel rühmituse vastu võetud meetmed on seaduslikud, sõltub sellest, kas see institutsioon järgis oma otsuses nimetatud ühises seisukohas määratletud tingimusi ja nõudeid, mitte aga sellest, kas piiravaid meetmeid oleks võinud võimalikult kohaldada teiste poolte vastu. Ühise seisukoha 2001/931 ja selle nõukogu poolt rakendamise eesmärk ei ole kindlaks teha, kellel on riigi ja rühmituse vahelises konfliktis õigus, vaid võidelda terrorismi vastu. Selles kontekstis, arvestades liidu institutsioonidele liidu välispoliitika elluviimisel antud ulatuslikku kaalutlusruumi (vaata selle kohta 28. oktoobri 1982. aasta kohtuotsus *Faust vs. komisjon*, 52/81, EKL, EU:C:1982:369, punkt 27; 16. juuni 1998. aasta kohtuotsus, *Racke*, C-162/96, EKL, EU:C:1998:293, punkt 52, ja 27. septembri 2007. aasta kohtuotsus, *Ikea Wholesale*, C-351/04, EKL, EU:C:2007:547, punkt 40; 6. septembri 2011. aasta kohtumäärus, *Mugraby vs. nõukogu ja komisjon*, T-292/09, EU:T:2011:418, punkt 60), ei ole käesoleva vaidluse seisukohast vaja kontrollida, kas liidu õigusest tulenevaid piiravaid meetmeid oleks võinud võtta Sri Lanka Sotsialistliku Demokraatliku Vabariigi vastu. Igal juhul, isegi kui eeldada, et Sri Lanka Sotsialistlik Demokraatlik Vabariik on toime pannud taunitavaid tegusid, mis võivad olla liidu meetmete aluseks, tuleb märkida, et võrdse kohtlemise põhimõtte peab arvestama seaduslikkuse põhimõttega, mille kohaselt ei saa keegi enda huvides tugineda teise isiku kasuks toime pandud õigusvastasele teole (9. juuli 2009. aasta otsus liidetud kohtuasjades *Melli Bank vs. nõukogu*, T-246/08 ja T-332/08, EKL, EU:T:2009:266, punkt 75, ja 14. oktoobri 2009. aasta otsus kohtuasjas *Bank Melli Iran vs. nõukogu*, T-390/08, EKL, EU:T:2009:401, punktid 56 ja 59).
- 72 Samuti tugineb hageja selleks, et vaidlustada määruse nr 2580/2001 kohaldatavuse terroriaktidele, mis on toime pandud relvastatud konflikti kontekstis, ekslikult nõukogu 13. juuni 2002. aasta raamotsusele 2002/475/JSK terrorismivastase võitluse kohta (EÜT L 164, lk 3; ELT eriväljaanne 19/06, lk 18) ja konkreetselt selle raamotsuse põhjendusele 11, mille kohaselt sellega „ei reguleerita rahvusvahelise humanitaarõigusega hõlmatud relvajõudude tegevust relvastatud konfliktide ajal, sest nende suhtes kohaldatakse rahvusvahelise humanitaarõiguse tingimusi, ega riigi relvajõudude tegevust nende teenistuskohustuste täitmisel, sest nende suhtes kohaldatakse muid rahvusvahelise õiguse eeskirju”. Hageja lisab, et raamotsusele 2002/475 oli lisatud nõukogu deklaratsioon, mis välistas sõnaselgelt selle kohaldamisalast relvastatud vastupanu, nagu see, mida osutasid erinevad Euroopa vastupanuliikumised teise maailmasõja ajal.
- 73 Esiteks ei ole määrus nr 2580/2001 vastu võetud kriminaalõiguse valdkonda kuuluva raamotsuse 2002/475, vaid ühise seisukoha 2001/931 alusel. Raamotsus 2002/475 ei saa seega määrata kindlaks määruse nr 2580/2001 ulatust.
- 74 Teiseks ei sisalda ühine seisukoht 2001/931, nagu ka Julgeolekunõukogu resolutsioon 1373 (2001), mida sellega liidu tasandil rakendatakse, ühtegi sätet, mis oleks võrreldav raamotsuse 2002/475 põhjendusega 11.
- 75 Sellest tuleneb, et hageja tuginemine raamotsusele 2002/475 ja sellele lisatud nõukogu deklaratsioonidele ei ole asjassepuutuv.

- 76 Lisaks tuleb sarnaselt komisjoniga asuda seisukohale, et kuna ühises seisukohas 2001/931 puudub põhjendus, mis oleks sarnane raamotsuse 2002/475 põhjendusega 11, tuleb seda veelgi enam tõlgendada kui nõukogu tahte väljendust, et liidu õiguse sätetest ei nähta ette ühtegi erandit, kui tegemist on terrorismi ennetamisega, võideldes selle rahastamise vastu. See erandi puudumine on kooskõlas New Yorgi 1999. aasta konventsiooniga, mis ei sisalda samuti ühtegi sellist sätet, nagu on raamotsuse 2002/475 põhjenduses 11.
- 77 Hageja tuginemise kohta Euroopa Palamendi ettepanekule liidu õiguse rolli kohta terrorismivastases võitluses (2001/2016 (INI)) (EÜT 2002 C 72 E, lk 135) tuleb märkida, et see puudutab dokumenti, mis ei ole siduv. Lisaks ei õigusta see ettepanek terroriaktide toimepanekut vabadusliikumiste poolt. Parlament piirdub selle ettepaneku ühes põhjenduses ainult sellega, et teeb vahet liidus – kelle liikmesriigid on õigusriigid – toime pandud terroriaktidel ja „vastupanuliikumis[el] kolmandates riikides riiklike struktuuriüksuste vastu, kes ise kasutavad terroristlikke meetodeid”.
- 78 Mis puutub hageja viitese Genfi 12. augusti 1949. aasta konventsioonide II lisaprotokolli artikli 6 lõikele 5 (vaata eespool punkt 61), siis see ei ole asjassepuutuv. See säte – „[s]õjategevuse lõppedes peavad valitsevad võimuorganid püüdma anda võimalikult ulatusliku amnestia [...] isikutele, kes on osalenud relvakonfliktis” – puudutab nimelt kriminaaluurimisi, mida asjaomane valitsus võib alustada eelkõige relvastatud rühmituste liikmete vastu, kes kasutavad tema vastu relvi, samas kui määrus nr 2580/2001 ei puuduta selliseid kriminaaluurimisi ja -sanktsioone, vaid liidu poolt terrorismi valdkonnas võetud ennetavaid meetmeid.
- 79 Ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 3 väljendatu kohta – „mida käsitletakse siseriiklikus õiguses õigusrikkumisena” –, millest hageja järeldab, et liit tunnustab oma ühises seisukohas immuniteti rahaliste vahendite külmutamise kohaldamisest õiguspärase sõjategevuse korral, tuleb asuda seisukohale, et selle väljendiga on tõepoolest silmas peetud võitlejate immuniteti relvakonfliktis õiguspärase sõjategevuse korral, mis on I ja II lisaprotokollis (vaata eespool punkt 61) väljendatud sarnases sõnastuses järgmiselt: „kedagi ei tohi süüdi mõista tegude või tegematajätmise eest, mis ei olnud nende toimepanemise ajal kehtiva siseriikliku või rahvusvahelise õiguse kohaselt süüteona käsitletavad” (I lisaprotokolli artikli 75 lõike 4 punkt c ja II lisaprotokolli artikli 6 lõike 2 punkt c).
- 80 See väljendus ühises seisukohas 2001/931 ei muuda seega kuidagi fakti, et määrus nr 2580/2001 on kohaldatav terroriaktidele, mis kujutavad endast alati, kui need on toime pandud relvastatud konfliktis, õigusvastast sõjalist tegevust.
- 81 Kõikidest eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et vastupidi hageja väitele on määrus nr 2580/2001 kohaldatav terroriaktidele, mis on toime pandud relvastatud konfliktis.
- 82 Hageja ei saa seega tugineda väidetavale relvastatud konfliktile tema ja Sri Lanka valitsuse vahel, et välistada ühise seisukoha 2001/931 kohaldavus enda suhtes võimalike terroriaktide korral, mis ta selles kontekstis väidetavalt toime võis panna.
- 83 Käesolev väide tuleb seega tagasi lükata.

Kolmas väide, et puudub pädeva asutuse poolt vastu võetud otsus

Poolte argumendid

- 84 Hageja märgib, et vaidlustatud määruste põhjendused sisaldavad pärast loetelu temale ette heidetud rünnakutest viiteid Ühendkuningriigi ja India otsustele. Ta väidab, et miski põhjendustes esitatust ei ole vaadeldav pädeva asutuse otsusena ühise seisukoha 2001/931 tähenduses.

- 85 Mis puutub esiteks hagejale ette heidetud rünnakute loetelusse, siis on selge, et see ei kujuta endast pädeva asutuse otsust. See ei takista aga siiski märkimast, et see loetelu ja etteheidetud teod, mida see sisaldab, ei ole põhjendatud ega saa seega olla hageja rahaliste vahendite külmutamise loetelusse jätmise aluseks.
- 86 Mis puutub teiseks Ühendkuningriigi otsustesse, mida on nimetatud vaidlustatud määruste põhjendustes, siis tegemist ei ole pädevate asutuste otsustega. Kuna neis otsustes ei ole esitatud süüdistust ühise seisukoha 2001/931 kontekstis asjasepuutuvate tegude eest, siis oleks need saanud olla õiguslikuks aluseks ainult siis, kui need oleks puudutanud terroriakti uurimise algatamist, selle eest vastutuselevõtmist või süüdimõistmist ja kui need oleks tehtud arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal. Sellega ei olnud tegemist Ühendkuningriigi otsuste puhul, mis on pigem haldusotsused kui kriminaalotsused, millega hageja kvalifitseeritakse terroristiks ja millega külmutatakse tema rahalised vahendid. Rahaliste vahendite külmutamise loetellu kandmise otsuse alusena võib kasutada ainult kriminaalmenetluse konteksti kuuluvaid otsuseid. Ainsad mitte kriminaalmenetluses tehtud otsused, mida loetakse vastuvõetavaks rahaliste vahendite külmutamise loetellu kandmise alusena, on ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 nimetatud Julgeolekunõukogu otsused.
- 87 Hageja lisab, et asjaomased Ühendkuningriigi ametiasutused ei ole pädevad asutused, kuna ükski neist ei ole kohtuasutus, samas kui Ühendkuningriigis on olemas kohtuasutused, kellel on ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikega 4 hõlmatud pädevus.
- 88 Teise võimalusena, kui Üldkohus peaks asuma seisukohale, et Ühendkuningriigi otsused on võrdsustatavad terroriakti uurimise algatamise, selle eest vastutuselevõtmise või süüdimõistmise otsusega, väidab hageja, et need otsused ei ole tehtud arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal. Seoses sellega ei täpsusta vaidlustatud otsuste põhjendused nende Ühendkuningriigi otsuste aluseid. Hageja märgib, et Ühendkuningriigi ametiasutused ei kandnud teda loetelusse mitte üksi, vaid ühes „rühmas” koos 20 teise rühmitusega.
- 89 Mis puutub kolmandaks India otsustesse, siis hageja leiab sisuliselt, et arvestades lojaalse koostöö põhimõtet, võib pädeva asutuse otsuseks lugeda ainult liikmesriigi ametiasutuse otsust, välja arvatud siiski Julgeolekunõukogu otsused. Teistsugune lähenemine kahjustaks liidu sanktsioonide süsteemi, „õõnestades” liikmesriikide peamist rolli ja sundides nõukogu usaldama informatsiooni, mis on pärit kolmandatest riikidest, kes ei ole seotud lojaalse koostöö põhimõttega ja kelle puhul ei saa eeldada, et otsused vastavad liidu normidele sellest seisukohast, et on tagatud kaitseõigused ja õigus tõhusale õiguskaitsevahendile.
- 90 Teise võimalusena, kui Üldkohus peaks asuma seisukohale, et nõukogu võis tugineda kolmanda riigi ametiasutuse otsusele, väidab hageja, et asjaomaseid India otsuseid ei saa lugeda pädeva asutuse otsusteks. Samamoodi nagu Ühendkuningriigi otsused, ei ole need võrdsustatavad uurimise algatamise, vastutuselevõtmise või süüdimõistmise otsustega ning on olemas India kohtud, kellel on pädevus terrorismi valdkonnas.
- 91 Lisaks, kuigi India õiguses on ette nähtud, et kõikide organisatsioonide osas, kes on tunnistatud ebaseaduslikuks, pööratakse kohtu poole, et viimane teeks otsuse selle ebaseaduslikuks tunnistamise põhjendatuse kohta, ei ole hageja kohta seda kunagi tehtud ning liidu otsuste, mis on tehtud hageja jätmise kohta rahaliste vahendite külmutamise loeteludesse, põhjendustes ei ole selle kohta midagi öeldud ega ole viidatud ühelegi asjaolule, mis tõendaks, et India valitsuse tuvastatu näol on tegemist otsustega, mille on teinud pädev asutus ühise seisukoha 2001/931 tähenduses.
- 92 Järgmise võimalusena, kui Üldkohus peaks leidma, et India otsused on võrdsustatavad terroriakti uurimise algatamise, selle eest vastutuselevõtmise või süüdimõistmise otsustega, väidab hageja, et need otsused ei ole tehtud arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal. Seoses sellega ei täpsusta vaidlustatud otsuste põhjendused kuidagi, mis alustel need India otsused vastu on võetud.

Nõukogu ei saa lihtsalt viidata siseriiklike asutuste otsustele, ilma et ta tagaks, et nende näol on tegemist ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses otsustega. See kohustus kehtib seda enam, kui tegemist on sellise riigi otsusega, kes ei ole liidu liikmesriik.

- 93 Viimaks ei saa India ametiasutusi lugeda usaldusväärseks teabeallikaks, kuna nad on esitanud väidetavalt „erapooliku seisukoha” hageja ja Sri Lanka valitsuse vahelises konfliktis.
- 94 Hageja väidab, et kaitseargument, mille kohaselt ta oleks pidanud tema nime rahaliste vahendite külmutamise loetelusse jätmise põhjendustes toodud asjaolud vaidlustama siseriiklikus kohtus, ei võta arvesse, et nõukogu ise ei ole põhistanud, kuidas viidatud siseriiklikes otsustes nimetatud asjaolusid kontrolliti ja miks hageja nende eest vastutab. Argument, mille kohaselt nõukogul ei ole esitada täiendavaid tõendeid asjaolu kohta, et liidu meetme puhul on tegemist haldus-, mitte kriminaalõigusliku meetmega, on põhjendamata. Hagejal ei ole lisaks kohustust otsuseid kohtulikult vaidlustada iga riiki õiguskorras, kus on vastu võetud otsus, mille põhjal nõukogu on teinud oma otsuse.
- 95 Nõukogu, keda toetavad menetlusse astujad, vaidleb hageja argumentidele vastu.
- 96 Mis puutub rahaliste vahendite külmutamise loetelusse jätmise otsuse põhjendustes toodud terroriaktide loendisse, siis nõukogu vaidleb vastu, et ta peab nüüd esitama tõendid hageja vastutuselevõtmise kohta nende tegude eest. Nõukogu väidab, et kui hageja soovib vaidlustada temale ette heidetud asjaolude õigsuse, peab ta seda tegema nende riikide kohtutes, kes on esialgu võtnud meetmed tema vastu.
- 97 Ühendkuningriigi otsuste osas vaidleb nõukogu vastu argumendile, mille kohaselt nende näol ei ole tegemist pädeva asutuse tehtud otsustega ja mida on põhjendatud sellega, et nendega ei ole alustatud ühtegi uurimist, vastutuselevõtmist ning et need ei ole tehtud arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal. Ta vaidlustab ka argumendi, et asjaomased Ühendkuningriigi asutused ei ole kohtuasutused. Ta väidab, et ühine seisukoht 2001/931 ei nõua, et siseriiklik otsus peab olema kriminaalõiguslik. Mis puutub siseriikliku otsuse aluseks olevatele tõenditele ja vihjetele antud hinnangusse, siis lojaalse koostöö põhimõttest tuleneb nõukogu jaoks kohustus tugineda nii palju kui võimalik siseriikliku pädeva asutuse hinnangule, kuna nõukogu ülesanne on peamiselt tuvastada oht ja anda hinnang sellele, et kui rahalisi vahendeid ei külmutata, siis võidakse asjaomaseid vahendeid kasutada terrorismi rahastamiseks. Asjaolu, et siseriiklik asutus on haldus-, mitte kohtuasutus, ei ole oluline.
- 98 Mis puutub täpsemalt Secretary of State for the Home Department (Ühendkuningriigi siseministeerium, edaspidi „Home Secretary”) 29. märtsi 2001. aasta otsusesse, siis nõukogu tuletab meelde, et Üldkohtul on juba avanenud võimalus leida, et tegemist on ühise seisukoha 2001/931 tähenduses pädeva asutuse otsusega. Nõukogu tuletab meelde, et Home Secretary võttis selle otsuse vastu UK Terrorism Act 2000 artikli 3 lõike 3 punkti a alusel, mis volitab teda parlamendi heakskiidu tingimusel keelama kõik organisatsioonid, kelle kohta ta leiab, et need on „seotud terrorismiga”.
- 99 Sellest Home Secretary otsusest piisab iseenesest, et olla aluseks nõukogu otsustele, ilma et oleks vaja uurida UK Treasury (Ühendkuningriigi rahandusministeerium, edaspidi „UK Treasury”) 6. detsembri 2001. aasta otsust rahaliste vahendite külmutamise kohta, mida on mainitud 15. novembri 2010. aasta otsuse põhjendustes, mis omakorda olid rakendusmääruse nr 83/2011 aluseks ja mis hiljem jäeti ära, kuna Ühendkuningriigis ei olnud enam konkreetset rahaliste vahendite külmutamise otsust. Nõukogu märgib, et selle viimati nimetatud otsuse sisu on hiljem korratud hilisemas, 7. oktoobri 2009. aasta otsuses, mis on sama laadi ja samade tagajärgedega, kui rahaliste vahendite külmutamise otsus, ning leiab, et see on samamoodi nagu Home Secretary otsus, pädeva asutuse otsus ühise seisukoha 2001/931 tähenduses.

- 100 India valitsuse otsuse kohta, mis on vastu võetud 1992. aastal India 1967. aasta Unlawful Activities Act'i (ebaseadusliku tegevuse seadus) alusel, mida on muudetud 2004. aastal, väidab nõukogu, et ta on pädev kolmandate riikide pädevate asutuste otsuste alusel võtma rahaliste vahendite külmutamise meetmeid kas liikmesriigi sellekohasel ettepanekul ja pärast asja esialgset uurimist või isegi puudutatud kolmanda riigi nõudel. Nõukogu märgib, et ta veendub siis, et asjaomased otsused on vastu võetud, austades üldpõhimõtteid, mis puudutavad inimõiguste kaitset, õigusriiki, süütuse presumptsiooni, õigust õiglasele kohtumenetlusele ja õigust mitte olla kohtu all või süüdi mõistatud kaks korda sama kuriteo või väärteo eest. Käesolevas asjas oli see nii.
- 101 Nõukogu märgib vasturepliigis, jäädes sisuliselt oma seisukoha juurde, et ta tugineb Ühendkuningriigi otsuste osas Ühendkuningriigi menetlusse astuja seisukohtades esitatud informatsioonile. Ta lisab, et on tutvunud järgmise teabega, mille kohaselt India ametiasutused on hageja suhtes järjepidevalt kohaldanud keelavaid meetmeid – kuupäeva poolest kõige hilisem otsus jõustus kaheks aastaks 14. mail 2010 ja kohus kinnitas seda 12. novembril 2010. Hageja on seega Indias jätkuvalt kantud loetelusse kui terroristilik organisatsioon.
- 102 Ühendkuningriik väidab oma menetlusse astuja seisukohtades, et Home Secretary ja UK Treasury otsused vastavad, nagu näha, nõutavatele tingimustele, et neid lugeda pädeva asutuse otsuseks. India otsust puudutavalt toetab Ühendkuningriik nõukogu seisukohta, mille kohaselt see otsus tuleb kvalifitseerida pädeva asutuse otsuseks.

Üldkohtu hinnang

- 103 Lisaks oma esimesele märkusele – mis on tõsi –, et vaidlustatud määruse põhjenduste alguses toodud faktide loetelu ei kujuta endast pädeva asutuse otsust, väidab hageja, et Ühendkuningriigi ja India otsused, millele on viidatud vaidlustatud määruste põhjendustes, ei ole pädevate asutuste otsused ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 teise lõigu tähenduses.
- 104 Mis puutub üldisesse vastuväitesse, et asjaomased Ühendkuningriigi ja India asutused ei ole pädevad, kuna nad ei ole kohtuasutused, samas kui neis riikides on olemas kohtud, kellel on pädevus terrorismi valdkonnas, siis sellega ei saa järgmistel põhjendustel nõustuda.
- 105 Üldkohtul on juba olnud võimalus kinnitada ühes kohtuasjas Madalmaade haldusasutuse otsuse kohta (Madalmaade välisministri ja rahandusministri määrus sanktsioonide kohaldamiseks terrorismi valdkonnas („Sanctieregeling")), et asjaolu, et see otsus on haldus- ja mitte kohtuotsus, ei ole iseenesest määrav, kuna ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 sõnastus näeb sõnaselgelt ette, et pädevaks asutuseks selle sätte tähenduses võib lugeda ka asutust, mis ei ole kohtuorgan (9. septembri 2010. aasta kohtuotsus *Al-Aqsa vs. nõukogu*, T-348/07, EKL, EU:T:2010:373, punkt 88, edaspidi „kohtuotsus *Al-Aqsa T-348/07*"). Euroopa Kohus kinnitas oma otsuses, mille ta tegi eespool viidatud kohtuotsuse *Al-Aqsa, T-348/07* (EU:T:2010:373) peale esitatud apellatsioonimenetluses, et Sanctieregeling'i oleks võinud käsitada ka pädeva asutuse otsusena (15. novembri 2012. aasta otsus kohtuasjas *Al-Aqsa vs. nõukogu*, C-539/10 P ja C-550/10 P, EKL, EU:C:2012:711, punktid 66–77, edaspidi „kohtuotsus *Al-Aqsa, C-539/10 P*").
- 106 Ühes varasemas kohtuotsuses, mis puudutas Home Secretary otsust, leidis Üldkohus, et see näib olevat asjassepuutuva siseriikliku õiguse kohaselt pädeva asutuse otsus, mis vastab ühise seisukoha artikli 1 lõike 4 määratlusele (23. oktoobri 2008. aasta otsus kohtuasjas *People's Mojahedin Organization of Iran vs. nõukogu*, T-256/07, EKL, EU:T:2008:461, punktid 144 ja 145, viimane lause, edaspidi „kohtuotsus *PMOI, T-256/07*"; vaata ka selle kohta eespool punktis 105 viidatud kohtuotsus *Al-Aqsa, T-348/07*, EU:T:2010:373, punkt 89 lõpus).

- 107 Isegi kui ühise seisukoha artikli 1 lõikes 4 on eelistatud otsuseid, mille on teinud kohtuorganid, ei ole selles kuidagi välistatud, et arvesse võetakse haldusorganite otsuseid, kui neile asutustele on siseriikliku õiguse alusel tegelikult antud pädevus võtta vastu otsuseid, millega kehtestatakse piirangud terrorismiga seotud rühmituste vastu, ja teiseks, kui neid asutusi, mis on küll ainult haldusorganid, võidakse lugeda kohtuorganitega „võrdsustatuks”.
- 108 Hageja väidetud asjaolu, et Ühendkuningriigi ja India kohtutel on pädevus terrorismi kaotamise valdkonnas, ei tähenda seega, et nõukogu ei võinud arvesse võtta terrorismi puudutavate piiravate meetmete vastuvõtmisega tegeleva siseriikliku haldusorgani otsuseid.
- 109 Seoses sellega tuleb märkida, et hageja ei väida, et Ühendkuningriigi ja India asjaomaste ametiasutuste poolt vastu võetud otsused oleks tehtud selliste ametiasutuste poolt, keda ei ole asjassepuutuvate riikide õiguse kohaselt selleks volitatud.
- 110 Eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et hageja üldine vastuväide (vaata eespool punkt 104) tuleb tagasi lükata.
- 111 Hageja väidab lisaks, et kuna vaidlustatud määruste põhjendustes mainitud siseriiklikud otsused ei ole süüdimõistvad otsused, siis saavad nad olla õiguslikuks aluseks ainult siis, kui need puudutavad uurimise algatamist või vastutuselevõtmist ja kui nad on tehtud arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal. Sellega ei ole tegemist siseriiklike otsuste puhul, mis on haldusotsused ja mitte kriminaalasjas tehtud otsused hageja terroristiks tunnistamise ja tema rahaliste vahendite külmutamise kohta. Rahaliste vahendite külmutamise loetelusse kandmise alusena võib kasutada ainult kriminaalmenetluses tehtud otsuseid. Ainsad otsused, mis ei ole kriminaalõiguslikud ja mida loetakse vastuvõetavaks rahaliste vahendite külmutamise loetellu kandmise alusena, on ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 mainitud Julgeolekunõukogu otsused.
- 112 Hageja väidab nende argumentidega sisuliselt, et ühise seisukoha 2001/931 tähenduses pädeva asutuse otsused saavad olla ainult kriminaalasjas tehtud otsused. Ta viitab lisaks sellele, et tavalistest loetellu kandmise otsustest ei pruugi piisata.
- 113 Tuleb meelde tuletada, et ühine seisukoht 2001/931 ei nõua, et pädeva asutuse otsus oleks tehtud kriminaalmenetluses selle kitsas tähenduses, isegi kui enamikul juhtudel see nii on. Arvestades ühise seisukoha 2001/931 eesmärke Julgeolekunõukogu resolutsiooni 1373 (2001) rakendamisel, peab kõnealuse siseriikliku menetluse eesmärk olema siiski võitlus terrorismiga selle laias tähenduses. Neid Üldkohtu hinnanguid eespool punktis 105 viidatud kohtuotsuses Al-Aqsa, T-348/07 (EU:T:2010:373, punktid 98 ja 100) on sisuliselt kinnitatud eespool punktis 105 viidatud kohtuotsuses Al-Aqsa, C-539/10 P (EU:C:2012:711, punkt 70), milles Euroopa Kohus leidis, et puudutatud isikute kaitset ei kahjustata, kui siseriikliku ametiasutuse poolt vastu võetud otsus ei ole tehtud mitte menetluses, mille eesmärk on kriminaalkaristuse määramine, vaid sellises menetluses, mille eesmärk on ennetavat laadi meetmed.
- 114 Üldkohus otsustas samuti, et selleks et nõukogu saaks sellele õiguspäraselt viidata, peab „uurimise algatamise või vastutuselevõtmise” otsus olema tehtud siseriiklikus menetluses, mille vahetu ja peamine eesmärk on huvitatud isiku suhtes ennetava või karistava meetme võtmine terrorismivastases võitluses ja tema seotuse tõttu terrorismiga. Üldkohus täpsustas, et seda nõuet ei täida siseriikliku kohtu otsus, milles võetakse näiteks tsiviilõigusi ja -kohustusi käsitlevas vaidluses vaid kõrvaliselt ja juhuslikult seisukoht huvitatud isiku võimaliku seotuse kohta sellise tegevusega (30. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas Sison vs. nõukogu, T-341/07, EKL, EU:T:2009:372, punkt 111, edaspidi „kohtuotsus Sison, T-341/07”).
- 115 Käesolevas asjas tuleb märkida, et kuigi Ühendkuningriigi (s.o Home Secretary ja UK Treasury) ja India ametiasutuste otsused ei kujuta endast sõna otseses mõttes „terroriakti uurimise algatamise või selle eest vastutuselevõtmise” või „selliste aktide eest süüdimõistmise” otsuseid rangelt kriminaalõiguslikus

tähenduses, kaasneb nende otsustega siiski keeld hagejal Ühendkuningriigis tegutseda ja tema rahaliste vahendite külmutamine, samuti hageja keelamine Indias, nii et need kuuluvad seega selgelt sellise siseriikliku menetluse konteksti, mille esmane eesmärk on ennetavate või karistavate meetmete kehtestamine hageja vastu terrorismivastases võitluses.

- 116 Neil kaalutlustel ja vastupidi hageja väidetele, ei võimalda asjaolu, et käesolevas menetluses kõne all olevad siseriiklikud otsused ei vasta täpselt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikele 4, iseenesest kuidagi järeldada, et nõukogu ei saa neid arvesse võtta.
- 117 Hageja väidab seega ekslikult, et ainus otsus, mis ei ole kriminaalõiguslik ja mida loetakse vastuvõetavaks rahaliste vahendite külmutamise loetellu kandmise alusena, on ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 mainitud Julgeolekunõukogu otsus. Selle ühise seisukoha artikli 1 lõike 4 esimese lõigu viimase lause eesmärk on ainult anda nõukogule üks täiendav võimalus loetelus nimetamiseks, lisaks nimetamistele, mida ta võib teha siseriiklike pädevate asutuste otsuste alusel.
- 118 Tõsi on, et asjaomaste haldusorganite tegevuse tulemus on lõpuks loetellu kandmine. See asjaolu ei tähenda aga iseenesest, et need organid ei ole iga rühmitust enne tema loeteludesse kandmist eraldi uurinud ega seda, et see uurimine peaks tingimata olema meelevaldne või põhjendamata. Seega ei ole tähtis mitte see, et asjaomase asutuse tegevuse tulemus on terrorismiga seotud isikute, üksuste või organisatsioonide loetellu kandmine, vaid et sellel tegevusel on piisavalt tagatise, et nõukogul oleks võimalik omaenda loetellu kandmise otsuse alusena sellele tugineda.
- 119 Kuna see ulatub kaugemale eespool analüüsitud üldistest vastuväidetest, tuleb kindlaks teha, kas konkreetselt käesolevas asjas kõne all olevaid haldusorganeid, s.o esiteks Home Secretary't ja UK Treasury't ja teiseks India valitsust saab lugeda pädevateks asutusteks ühise seisukoha 2001/931 tähenduses.
- 120 Esmalt, Home Secretary kohta tuleb meelde tuletada, et Üldkohtul on juba avanenud võimalus asuda seisukohale, et asjassepuutuvaid liikmesriigi õigusnorme arvesse võttes on see haldusorgan pädev asutus ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses (eespool punktis 106 viidatud kohtuotsus PMOI, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 144).
- 121 Hageja ei ole peale juba viidatud ja Üldkohtu poolt tagasi lükatud üldiste argumentide (vaata eespool punktid 104–118) esitanud ühtegi vastupidist argumenti, kui mitte võtta arvesse seda, et ta tunnistati Ühendkuningriigis terroristlikuks organisatsiooniks samal ajal koos kahekümne teise rühmitusega ja et Ühendkuningriigi House of Commons'il ei olnud väidetavalt muud võimalust, kui võtta vastu või lükata tervikuna tagasi nimekiri, mille Home Secretary talle esitas, ilma et ta oleks saanud teha iga organisatsiooni kohta eraldi otsust.
- 122 Hageja esitatud stenogrammi väljavõttest House of Commons'i 13. märtsi 2001. aasta istungi arutelude kohta, mis puudutasid Home Secretary poolt 28. veebruaril 2001 temale heakskiitmiseks esitatud määruse eelnõu, ei nähtu siiski, et House of Commons'il puudus võimalus analüüsida eraldi iga selle määruse eelnõus toodud organisatsiooni olukorda. Ühest küljest anti kõikidele House of Commons'i liikmetele kokkuvõtte faktilistest asjaoludest, mis puudutasid iga määruse eelnõu loetelus toodud organisatsiooni, mis tähendas, et House of Commons'il oli võimalus iga üksikjuhtu eraldi kontrollida. Teisest küljest oli võimalik, et House of Commons'i arutelud puudutasid tõepoolest üksikuid organisatsioone, eelkõige seoses „17. novembri revolutsiooni organisatsiooniga”. Viimaks, mis puutub asjaolusse, et House of Commons'ile heakskiitmiseks esitatud meetmed esitati talle ühe määrusena, mitte nii mitme määrusena kui mitu organisatsiooni oli vaatluse all, ei tähenda see, et puudus võimalus iga üksikjuhtu tõhusalt analüüsida, kuna House of Commons võis igal juhul vabalt keelduda määruse eelnõu heakskiitmisest.
- 123 Eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et hageja argumendid ei lükka ümber Home Secretary pädeva asutuse staatust.

- 124 Sama kehtib seejärel ka UK Treasury puhul, mis on organ, kellele nõukogu viitab pealegi ainult rakendusmääruse nr 83/2011, mitte aga hilisemate määruste põhjendustes. Käesolevas hakis ei esita hageja lisaks ühtegi konkreetset vastuväidet UK Treasury pädeva asutuse staatusele peale eespool punktides 104–118 toodud üldistele argumentide, mille Üldkohus on juba tagasi lükanud.
- 125 India valitsuse kohta esitab hageja viimaks seevastu põhjendatud argumente. Ta leiab esiteks, et arvestades lojaalse koostöö kohustust, mis kehtib väidetavalt ainult liidu ja liikmesriikide vahel, ei saa kolmandat riiki lugeda pädevaks asutuseks ühise seisukoha 2001/931 tähenduses.
- 126 Selle põhimõttelise argumendiga, mille kohaselt kolmanda riigi ametiasutust ei saa lugeda pädevaks asutuseks ühise seisukoha 2001/931 tähenduses, ei saa nõustuda järgmistel põhjendustel.
- 127 Esiteks nähtub ühise seisukoha põhjendustest 5 ja 7, et see on vastu võetud Julgeolekunõukogu resolutsiooni 1373 (2001) kontekstis ja selle rakendamiseks – s.o resolutsioon, milles Julgeolekunõukogu otsustas, et „kõik riigid [peaksid ...] võtma nõutavad meetmed, et takistada terroriaktide toimepanemist, eelkõige tagades teiste riikide hoiatamise teabevahetuse teel” (Julgeolekunõukogu resolutsiooni 1373 (2001) lõike 2 punkt b) ja „abistama üksteist võimalikult palju kriminaalmenetlustes ja teistes menetlustes, mis puudutavad terroriaktide rahastamist või toetust nende aktide toimepanekule, sealhulgas abi eesmärgiga saada tõendeid, mis on nende käsutuses ja mida läheb menetluses vaja” (Julgeolekunõukogu resolutsiooni 1373 (2001) lõike 2 punkt f). Julgeolekunõukogu nõudis oma resolutsioonis samuti, et „kõik riigid [...] vahetavad teavet vastavalt rahvusvahelisele ja siseriiklikule õigusele ja teevad koostööd haldus- ja kohtulikul tasandil terroriaktide ennetamiseks” (Julgeolekunõukogu resolutsiooni 1373 (2001) lõike 3 punkt b).
- 128 Seega on kohane meelde tuletada, et nagu on öeldud Euroopa Kohtu otsuses, siis juhul kui liit on ühise seisukoha vastuvõtmise tõttu aluslepingu alusel kohustatud võtma selles ühises seisukohas nõutud meetmeid, tuleneb sellest kohustusest – kui tegemist on Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni põhikirja VII peatüki alusel vastu võetud Julgeolekunõukogu resolutsiooni rakendamisega –, et nende meetmete väljatöötamise käigus võtab liit kohaselt arvesse asjaomase resolutsiooni tingimusi ja eesmäärke ning sellist rakendamist puudutavaid asjakohaseid kohustusi, mis tulenevad Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni põhikirjast (3. septembri 2008. aasta otsus kohtuasjas Kadi ja Al Barakaat International Foundation vs. nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EKL, EU:C:2008:461, punkt 296; vaata ka 13. märtsi 2012. aasta otsus kohtuasjas Melli Bank vs. nõukogu, C-380/09 P, EKL, EU:C:2012:137, punkt 55).
- 129 Võttes arvesse nii Julgeolekunõukogu resolutsiooni 1373 (2001) eesmärki, milleks on terrorismivastase võitluse tõhustamine kogu maailmas kõikide riikide süstemaatilise ja tiheda koostöö abil, kui ka seda, et ühine seisukoht 2001/931 on vastu võetud selle resolutsiooni rakendamiseks, ei ole hageja esitatud väide – kuigi see ühine seisukoht ei näe ette ühtegi *a priori* piirangut selle kohta, mis riigist pädev asutus on pärit – kooskõlas ei selle ühise seisukoha sõnastuse ega selle eesmärgiga ning on seega vastuolus Julgeolekunõukogu resolutsiooni rakendamisega liidu tasandil.
- 130 Lisaks tuleb märkida, et määruse nr 2580/2001 põhjenduses 6 on öeldud, et „[see] määrus on ühenduse tasandil vajalik meede, mis täiendab Euroopa Liidus ja kolmandates riikides asuvaid terroristlikke ühendusi käsitlevaid haldus- ja kohtumenetlusi”.
- 131 Teiseks tuleb asuda seisukohale, et hageja argument põhineb ebatäpsel arusaamal lojaalse koostöö põhimõtte ülesandest süsteemis, mis on loodud ühise seisukohaga 2001/931 ja Julgeolekunõukogu poolt piiravate meetmete vastuvõtmisega.
- 132 ELL artikli 4 lõike 3 kohaselt kehtib liikmesriikide ja ühenduse institutsioonide suhetes vastastikune lojaalse koostöö kohustus (eespool punktis 114 viidatud kohtuotsus Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, punkt 94).

- 133 Nagu nähtub kohtupraktikast, tuleneb lojaalse koostöö põhimõttest nõukogu jaoks ühise seisukoha artikli 1 lõike 4 ja määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 rakendamise kontekstis kohustus arvestada niivõrd kuivõrd see on võimalik siseriikliku pädeva asutuse hinnangut – vähemalt siis, kui tegemist on kohtuorganiga – ja seda eeskätt pädeva asutuse otsuse aluseks olevate „arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete” olemasolu osas (eespool punktis 114 viidatud kohtuotsus Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, punkt 95).
- 134 See põhimõte ei puuduta seega vastupidi hageja väitele siseriikliku asutuse kvalifitseerimise küsimust pädevaks asutuseks ühise seisukoha 2001/931 tähenduses, vaid ainult nõukogu kohustuste ulatust, mis tal on sellise asutuse otsuseid puudutavalt juhul, kui see asutus on liikmesriigi ametiasutus.
- 135 Asjaolu, mis on pealegi täpne, et lojaalse koostöö põhimõte on kohaldatav ainult liidu ja liikmesriikide vahelistes suhetes, tagajärjeks ei ole seega, et kolmanda riigi ametiasutust ei saaks lugeda pädevaks asutuseks ühise seisukoha 2001/931 tähenduses ja et nõukogu ei saa vajaduse korral tugineda selle asutuse hinnangutele.
- 136 Eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et hageja esimese võimalusena esitatud argument, mille kohaselt lojaalse koostöö põhimõtte kohaldamatus liidu ja kolmandate riikide vahelistes suhetes keelab põhimõtteliselt lugeda kolmanda riigi ametiasutust pädevaks asutuseks, tuleb tagasi lükata. Ühise seisukoha 2001/931 eesmärk viib tegelikult vastupidise järelduseni.
- 137 Sellele vaatamata, nagu Üldkohus tuletab ühise seisukoha 2001/931 sätetest, et kuna selle ühise seisukohaga kehtestatud süsteemi tagajärg on, et nõukogu võib kanda isiku rahaliste vahendite külmutamise loetelusse siseriikliku ametiasutuse tehtud otsuse alusel, näib, et ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 määratlusele vastava siseriikliku pädeva asutuse otsuse olemasolu kontrollimine on esmaoluline eeltingimus, et nõukogu saaks ise võtta vastu otsuse rahaliste vahendite külmutamise kohta (vaata selle kohta eespool punktis 114 viidatud kohtuotsus Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, punkt 93).
- 138 See tingimus, mida Üldkohus on käsitlenud liidu liikmesriikide ametiasutuste poolt vastu võetud otsuste kontekstis, tundub veelgi olulisem kolmandate riikide ametiasutuste otsuste puhul. Nimelt, erinevalt liikmesriikidest ei ole paljud kolmandad riigid seotud nõuetega, mis tulenevad Roomas 4. novembril 1950 alla kirjutatud inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsioonist, ning ükski neist ei ole seotud Euroopa Liidu põhiõiguste harta sätetega.
- 139 Nõukogul on seega kohustus, enne kui ta tugineb kolmanda riigi ametiasutuse otsusele, hoolikalt kontrollida, et selle riigi asjassepuutuvate õigusnormidega on tagatud, et kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele kaitstakse võrdsel tasemel liidu tasandil tagatud kaitsega. Lisaks ei tohi esineda asjaolusid, millest nähtub, et kolmas riik rikub tegelikult neid õigusnorme. Sel juhul ei võimalda nimelt selliste õigusnormide olemasolu, mis vastavad formaalselt eespool mainitud tingimustele, siiski järeldada, et tegemist on pädeva asutusega ühise seisukoha 2001/931 tähenduses.
- 140 Tuleb lisada, et kui kolmanda riigi õigusnormidega tagatud kaitse ei ühti liidu tasandil tagatud kaitse tasemega, kaasneb sellega, et kolmanda riigi ametiasutuse puhul tunnustatakse selle pädeva astutuse staatust ühise seisukoha 2001/931 tähenduses, nende isikute, kellele kohaldatakse liidu rahaliste vahendite külmutamise meetmeid, ebavõrdne kohtlemine vastavalt sellele, kas nende meetmete aluseks olevad siseriiklikud otsused on teinud kolmanda riigi või liikmesriigi ametiasutused.

- 141 Seega tuleb sarnaselt hagejaga asuda seisukohale, et vaidlustatud määruste põhjendustes ei ole ühtegi viidet, mis lubaks tuvastada, et nõukogu on selliselt põhjalikult kontrollinud kaitseõiguste ja õiguse tõhusale kohtulikule kontrollile tagatuse taset India õigusnormides. Need rakendusmäärustes nr 83/2011 kuni nr 125/2014 esitatud põhjendused piirduvad ainult järgmiste kaalutlustega:

„Arvestades, et [LTTE] on toime pannud terroriakte ja osalenud nende toimepanemises, keelas India valitsus Unlawful Activities Act 1967 (1967. aasta seadus ebaseadusliku tegevuse kohta) alusel 1992. aastal LTTE tegutsemise ja kandis ta seejärel Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 (2004. aasta seadus (parandus) ebaseadusliku tegevuse ennetamise kohta) lisas toodud terroristlike organisatsioonide loetelusse.

[LTTE] käsitlevad otsused on seega vastu võetud pädevate asutuste poolt ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP artikli 1 lõike 4 tähenduses.”

- 142 Ühendkuningriigi ametiasutuste puhul, kes on liidu liikmesriigi ametiasutused, oli nõukogu seevastu pärast kohaldatavate õigusnormide mainimist põhjalik ja märkis, et nende asutuste otsuste kohta on ette nähtud, et valitsuskomisjon vaatab need perioodiliselt läbi (erinevate määruste põhjenduste viies lõik) või et need võib kohtusse edasi kaevata (25. augusti ja 15. novembri põhjenduste kuues lõik). India (kolmas riik) ametiasutuste osas ei esita ta aga ühtegi hinnangut selle kohta, mis tasemel on India õigusnormides tagatud kaitseõigused ja õigus tõhusale õiguskaitsevahendile.
- 143 Seoses sellega ei olnud veenvad nõukogu kohtuistungil esitatud argumendid, et see, et India ametiasutuste osas ei olnud kaitse tasemele hinnangut antud, tulenes sellest, et vaidlustatud määrused käsitlesid väidetavalt uuesti läbivaatamist, mitte algset loetelusse kandmist, mis oleks omalt poolt nõudnud põhjalikumat põhjendamist, mis peegeldab esialgu India õigusnormides esitatud põhjalikumat hinnangut.
- 144 Esiteks lükkab selle väite ümber, et Ühendkuningriigi ametiasutuste kohta kanti järjestikustesse vaidlustatud määrustesse korduvalt spetsiifilised põhjendused. Teiseks ei ole nõukogu oma väite toetuseks esitanud väidetavalt põhjalikumaid põhjendusi kui algses loetelusse kandmise määruses ega väida ega veel vähem tõenda, et ta on need hagejale teada andnud. Isegi kui nõukogu väide oleks põhjendatud, tuleneks vähemasti sellest, et hagejale edastatud põhjendused olid järelikult ebapiisavad, et kaitseõigusi on rikutud. Kolmandaks tuleb meelde tuletada, et rahaliste vahendite külmutamise meetmetel võib sõltumata sellest, et need on ennetavad, olla väga tugev negatiivne mõju puudutatud isikutele ja üksustele (vaata selle kohta 18. juuli 2013. aasta otsus kohtuasjas komisjon vs. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EKL, EU:C:2013:518, punkt 132 ja seal viidatud kohtupraktika). Seega nii nende meetmete vastuvõtmine kui ka nende pikendamine peab põhinema piisavalt tugeval ja konkreetasel alusel.
- 145 Mis puutub rakendusmäärusesse nr 790/2014, siis loetelusse jätmise põhjustele lisati märke, et Unlawful Activities Act 1967 artiklid 36 ja 37, mis sisaldavad loetelu edasikaebamist ja läbivaatamist käsitlevaid sätteid, ja otsus LTTE kui ebaseadusliku organisatsiooni keelamise kohta vaadatakse India siseministri poolt korrapäraselt läbi. Nõukogu lisas, et viimane uuesti läbivaatamine toimus 14. mail 2012 ja et pärast Unlawful Activities Act 1967 alusel loodud kohtu uuesti läbivaatamist kinnitas India siseminister 11. detsembril 2012 LTTE kohta tuvastatud. Nõukogu märgib, et need otsused avaldati teatise avaldamise kaudu India ametlikus teatajas.
- 146 Mis puutub kolmandasse riiki, siis eespool punktides 138-140 esitatud põhjendusi arvestades tuleb eelkõige nõukogul hoolikalt kontrollida, et kolmanda riigi asjassepuutuvate õigusnormidega on tagatud kaitseõiguste ja tõhusa kohtuliku kaitse õiguse kaitse võrdsel tasemel liidu õiguse tasandiga. Seoses sellega ei piisa ainuüksi viitest õigusnormidele ja siseministri korrapärasele läbivaatamisele, et saaks järeldada, et on hoolikalt kontrollitud kolmandas riigis kehtestatud tagatise sellele, et on tagatud kaitseõigused ja õigus tõhusale kohtulikule kaitsele.

- 147 Eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et vaidlustatud määruste põhjendusi arvesse võttes ei saa leida, et nõukogu on enne hageja jätmist rahaliste vahendite külmutamise loetelusse hoolikalt kontrollinud, et asjaomase kolmanda riigi õigusnormid on piisavad, et tagada kaitseõiguste austamine ja õigus tõhusale kohtulikule kaitsele võrdsel tasemel liidu tasandil tagatud kaitsega.
- 148 Seda enam, et vaidlustatud määruste põhjendused ei maini ühtegi India õigusnormi, eelkõige Prevention of Terrorism Act'i (POTA) (seadus terrorismi ennetamise kohta). Kostja vastusest selgub, kuid ainult hiljem, Üldkohtu menetluses, et see oli asjassepuutuv, kuna kehtestas menetluse, mida kohaldatakse selliste rühmituste keelamiseks, keda loetakse ebaseaduslikku tegevust puudutavate India seaduste alusel vägivaldseks. See lünk vaidlustatud määruste põhjendustes kinnitab hoolika kontrolli puudumist, mis on kolmandate riikide ametiasutuste otsuste puhul ometi eriti oluline.
- 149 Nõukogu viited ja selgitused, mis ta esitas esimest korda Üldkohtus, ei heasta seda hoolika kontrolli puudumist vaidlustatud määruste vastuvõtmise staadiumis ja sellest tulenevat põhjendamiskohustuse rikkumist.
- 150 Lõpetuseks tuleb märkida seoses eespool punkti 139 teises lauses väljendatud kaalutlustega, et ei nõukogu ega ükski tema toetuseks menetlusse astuja ei vasta hagiavalduses esitatud argumentidele, mida on korratud repliigis ja mille kohaselt POTA kehtetuks tunnistamine 2004. aastal tulenes sellest, et see dokument viis meelevaldsete vahistamiste, piinamiste, kadumiste ja kohtuväliste hukkamisteni, ning pärast seda kehtetuks tunnistamist vastu võetud õigusnormide muudatused ei lahendanud probleeme.
- 151 Järelikult, kuigi nõukogu võis vaidlustatud määruste põhjendustes mainitud Ühendkuningriigi ametiasutusi õigustatult lugeda pädevaks asutuseks, ei saanud see olla nii – vähemasti vaidlustatud määruste põhjenduste osas – India ametiasutuste puhul.
- 152 Seega tuleb käesolev väide lugeda India ametiasutusi puudutavalt vastuvõetavaks ja lükata see Ühendkuningriigi ametiasutuste osas tagasi.
- 153 Järgnevalt tuleb hagi analüüsida selles osas, mis puudutab hageja vastuväiteid nõukogu lähenemisele ja tema põhjendustele, miks hageja jäeti rahaliste vahendite külmutamise loetelusse, ning eelkõige kontrollida vastuväiteid sellele, et väide, et hageja on toime pannud vaidlustatud määruste põhjendustes mainitud vägivallaakte, ei põhine ühelgi piisaval õiguslikul ega faktilisel alusel.
- 154 Selleks tuleb analüüsida ühiselt neljandat ja kuuendat väidet, mida käsitletakse koos teise väitega.

Neljas ja kuues väide, mida käsitletakse koos teise väitega

Poolte argumendid

- 155 Hageja väidab, et kaugel sellest, et ta oleks tõsiselt kontrollinud menetluste tagajärgi riigisisel tasandil, nagu temalt ometi nõuab ühise seisukoha artikli 1 lõige 6, võttis nõukogu vaidlustatud määrused vastu mitte pädevate asutuste otsuste põhjal, vaid otse tema poolt hagejale süüks pandud tegude loetelu põhjal. Selles esitatud süüdistused ei põhinenud ühelgi piisaval õiguslikul ja faktilisel alusel (teine ja neljas väide). Lisaks on vaidlustatud määruste põhjendused liiga napolisõnalised selleks, et hageja saaks oma kaitset tõhusalt korraldada, ja selleks et võimaldada kohtul neid kontrollida (viies ja kuues väide).
- 156 Nõukogu, keda toetasid menetlusse astujad, vaidlustab hageja argumendid ja väidab, et ta on otsused uuesti üksikasjalikult läbi vaadanud, enne kui ta otsustas vaidlustatud määrustega jätta hageja rahaliste vahendite külmutamise loetellu. Mis puutub selle uuesti läbivaatamise tagajärgedesse, siis tegemist on poliitilise küsimusega, mille üle otsustab ainult seadusandja. Nõukogul on ulatuslik kaalutlusruum. Seoses sellega, kas ta on arvesse võtnud menetluste käiku riigisisel tasandil, viitab nõukogu kahele

loetelust kustutamise taotlusele, mille hageja esitas Home Secretary'le 2007. ja 2009. aastal ja mis jäeti väidetavalt rahuldamata. Nõukogu vaidleb vastu sellele, et ta ei ole nõuetekohaselt arvesse võtnud olukorra arengut Sri Lankas alates hageja sõjalisest lüüasaamisest 2009. aastal. Ta leiab, et on täielikult täitnud oma põhjendamiskohustust ja vaidleb vastu sellele, et hageja kaitseõigusi on rikutud. Mis puutub hagejale etteheidetavatesse asjaoludesse, siis oleks ta pidanud need vastavalt olukorrale vaidlustama siseriiklikul tasandil. Lisaks kuuluvad need asjaolud konteksti asjaolude juurde, mis on üldtuntud ja mis olid hagejale juba ammu teada, kuid mille ta vaidlustas alles Üldkohtus.

Üldkohtu hinnang

- 157 Esiteks tuleb meelde tuletada, et nõukogu peab pärast siseriiklike pädevate asutuste otsuste alusel sellise otsuse vastuvõtmist, millega isik või üksus kantakse rahaliste vahendite külmutamise loetelusse, veenduma korrapäraselt, vähemalt üks kord semestris, et huvitatud isiku jätmine vaidlusalusesse loetelusse on jätkuvalt põhjendatud.
- 158 Selle kontrollimine, kas pädeva siseriikliku asutuse otsus vastab ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 määratlusele, tundub olevat oluline eeltingimus nõukogu esialgse rahaliste vahendite külmutamise otsuse vastuvõtmiseks, samas kui hilisema rahaliste vahendite külmutamise otsuse vastuvõtmise kontekstis on möödapääsamatult vajalik, et siseriiklikul tasandil kontrollitakse selle otsuse tagajärgi (12. detsembri 2006. aasta otsus kohtuasjas *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran vs. nõukogu*, T-228/02, EKL, EU:T:2006:384, punkt 117, edaspidi „kohtuotsus OMPI, T-228/02”, ja 11. juuli 2007. aasta otsus kohtuasjas *Sison vs. nõukogu*, T-47/03, EU:T:2007:207, punkt 164). Neil asjaoludel on teatava isiku vaidlusalusesse loetellu edasijätmise küsimuse uurimisel olulise tähtsusega see, kas pärast selle isiku nime kõnealusesse loetellu kandmist või loetelu viimast läbivaatamist on faktilised asjaolud muutunud nii, et nende alusel ei saa enam teha sama järeldust kõnealuse isiku osalemise kohta terroriaktides (eespool punktis 105 viidatud kohtuotsus *Al-Aqsa*, C-539/10, EU:C:2012:711, punkt 82).
- 159 Teiseks on kohane meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peavad ELTL artikliga 296 nõutud põhjendused vastama asjaomase akti olemusele ja kontekstile ning neist peab selgelt ja üheselt selguma akti andnud institutsiooni arutluskäik, mis võimaldab huvitatud isikutel võetud meetme põhjuseid mõista ja pädeval kohtul järelevalvet teostada. Põhjendamise nõude hindamisel tuleb arvesse võtta juhtumi asjaolusid, eelkõige akti sisu, põhjenduste olemust ning selgituste saamise huvi, mis võib olla akti adressaatidel või teistel isikutel, keda akt otseselt ja isiklikult puudutab (vaata eespool punktis 158 viidatud kohtuotsus OMPI, T-228/02, EU:T:2006:384, punkt 141 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 160 Määruse nr 2580/2001 alusel rahaliste vahendite külmutamise otsuse vastuvõtmise kontekstis tuleb otsuse põhjendusi ennekõike hinnata selle määruse üksikjuhtumile kohaldamise õiguslike tingimuste osas, mis on sätestatud selle artikli 2 lõikes 3, viitega kas ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikele 4 või selle artikli 1 lõikele 6 vastavalt sellele, kas tegemist on esialgse või hilisema rahaliste vahendite külmutamise otsusega (eespool punktis 158 viidatud kohtuotsus OMPI, T-228/02, EU:T:2006:384, punkt 142).
- 161 Üldkohus ei saa selles osas tõdeda, et põhjendused võivad koosneda üksnes määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 ja ühise seisukoha 2001/931 artikli 4 lõike 6 sõnastuse alusel koostatud üldisest ja stereotüüpsest formuleeringust. Eespool meelde tuletatud põhimõtete kohaselt on nõukogu kohustatud mainima neid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, millest sõltub tema otsuse õiguslik põhjendus, ning kaalutlusi, mistõttu ta selle otsuse vastu on võtnud. Sellise meetme põhjendustes tuleb seega märkida erilised ja konkreetsed põhjused, miks nõukogu leiab, et vastavad õigusnormid on asjassepuutuva isiku suhtes kohaldatavad (vaata eespool punktis 158 viidatud kohtuotsus OMPI, T-228/02, EU:T:2006:384, punkt 143 ja seal viidatud kohtupraktika).

- ¹⁶² Seega nii rahaliste vahendite külmutamist käsitleva esialgse otsuse kui ka hilisemate otsuste põhjendus ei või puudutada üksnes määruse nr 2580/2001 kohaldamise õiguslikke tingimusi ehk konkreetsemalt pädeva siseriikliku asutuse otsuse olemasolu, vaid ära peavad olema näidatud ka spetsiifilised ja konkreetset põhjused, millest lähtudes nõukogu on oma kaalutusõigust kasutades asunud seisukohale, et huvitatud isiku rahalised vahendid tuleb külmutada (eespool punktis 114 viidatud kohtuotsus Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, punkt 60).
- ¹⁶³ Kolmandaks, mis puudutab Üldkohtu poolt teostatavat kontrolli, siis kohus on tunnustanud nõukogu ulatuslikku kaalutusõigust asjaolude osas, mida tuleb arvesse võtta majandus- ja finantssanktsioonide rakendamisel vastavalt ELTL artiklitele 75, 215 ja 352, tuginedes ühise välis- ja julgeolekupoliitika valdkonnas vastu võetud ühisele seisukohale. See kaalutusõigus puudutab eelkõige otstarbekusega seotud kaalutlusi, mis on selliste otsuste tegemise aluseks (vaata eespool punktis 114 viidatud kohtuotsus Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, punkt 97 ja seal viidatud kohtupraktika). Sellegipoolest, kuigi Üldkohus mõnab, et nõukogul on käsitletavas valdkonnas ulatuslik kaalutusõigus, ei tähenda see seda, et ta võib jätta hindamata, kuidas on kõnealune institutsioon asjassepuutuvaid andmeid tõlgendanud. Liidu kohus ei pea nimelt kontrollima ainult esitatud tõendite sisulist õigsust, usaldusväärsust ja sidusust, vaid ka seda, kas kogutud tõendid sisaldavad kogu asjakohast teavet, mida keerulise olukorra hindamisel tuleb arvesse võtta, ja kas kõnealused tõendid võivad toetada järeldusi, mis nende pinnalt on tehtud. Igal juhul ei saa kohus niisuguse kontrolli läbiviimisel asendada nõukogu poolt meetme vajalikkuse osas antud hinnangut enda omaga (eespool punktis 114 viidatud kohtuotsus Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, punkt 98 ja seal viidatud kohtupraktika).
- ¹⁶⁴ Neljandaks, mis puutub terrorismi valdkonnas võetud rahaliste vahendite külmutamise otsuse õiguslikku ja faktilisse alusesse, siis selle kohta tuleb meelde tuletada, et vastavalt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikele 4 koostatakse rahaliste vahendite külmutamise loend asjakohases toimikus sisalduvate täpsete andmete või tõendite põhjal, millest nähtub, et pädev asutus on asjaomaste isikute, rühmituste või üksuste suhtes teinud otsuse, olenemata sellest, kas see käsitleb arvestatavate ja usaldusväärsuse tõendite või vihjete põhjal terroriakti uurimise algatamist, terroriakti eest vastutuselevõtmist, sellise akti toimepaneku katset, selles osalemist või sellele kaasaitamist või mõnes sellises aktis süüdimõistmist.
- ¹⁶⁵ Euroopa Kohus tuletas eespool punktis 105 viidatud kohtuotsuses Al-Aqsa, C-539/10 P (EU:C:2012:711) meelde, et viitest ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 siseriiklikule otsusele ning „täpsete andmete” ning „arvestatavate ja usaldusväärsuse tõendite või vihjete” nimetamisest tuleneb, et selle sätte eesmärk on kaitsta asjaomaseid isikuid, tagades et nad kantakse vaidlusalusesse loetellu vaid arvestatava faktilise aluse olemasolul, ning et selle ühise seisukohaga taotletakse selle eesmärgi saavutamist, nähes ette siseriikliku asutuse tehtud otsuse nõude (nimetatud kohtuotsuse punkt 68). Nimelt, nagu märgib Euroopa Kohus, puuduvad liidul vahendid uurimaks, kas teatav isik osaleb terroriaktides (nimetatud kohtuotsuse punkt 69).
- ¹⁶⁶ Vaidlustatud otsuste põhjendamiseks esitatud nõukogu põhjendusi tuleb kontrollida neid eespool esitatud kaalutlusi arvesse võttes.
- ¹⁶⁷ Need põhjendused algavad lõiguga, milles nõukogu kirjeldab esiteks hagejat kui 1976. aastal loodud „terroristlikku rühmitust”, kes võitleb Sri Lanka põhja- ja idaosast eraldatud Tamili riigi eest, kinnitab teiseks, et hageja on toime pannud „teatava hulga terroriakte, sealhulgas korduvalt läbiviinud rünnakuid ja hirmutavaid aktsioone tsiviilelanikkonna vastu, sagedasi rünnakuid valitsusobjektide vastu, takistanud poliitiliste protsesside läbiviimist, toime pannud röövimisi ja poliitilisi mõrvu” ning väljendab kolmandaks arvamust, et „kuigi LTTE hiljutine sõjaline alistamine nõrgendas tuntavalt selle struktuuri, on selle organisatsiooni eesmärk võimalikult jätkata terrorirünnakuid Sri Lankas” (vaidlustatud määruste põhjenduste esimene lõik).

- 168 Seejärel esitab nõukogu loetelu „terroriaktidest”, mida hageja on tema seisukohal alates augustist 2005 kuni aprillini 2009 või – vaidlustatud määruste kohaselt – juunis 2010 toime pannud (vaidlustatud määruste põhjenduste teine lõik).
- 169 Nõukogu viitab, olles esitanud oma seisukoha, et „need teod kuuluvad ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 punktide a, b, c ja g kohaldamisalasse ning need on toime pandud kõnealuse ühise seisukoha artikli 1 lõike 3 [punktides] i ja iii nimetatud eesmärkidel” ning et „[LTTE] kuulub seega [...] määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 [punkti] ii kohaldamisalasse” (vaidlustatud määruste põhjenduste kolmas ja neljas lõik), otsustele, mille Ühendkuningriigi ja India ametiasutused on hageja vastu väidetavalt teinud 1992., 2001. ja 2004. aastal (rakendusmääruste nr 83/2011 kuni 125/2014 põhjenduste viies ja kuues lõik) ning 2012. aastal (rakendusmääruse nr 790/2014 põhjenduste kuues ja seitsmes lõik).
- 170 Ühendkuningriigi otsuste osas ning India otsuste osas ainult rakendusmääruse nr 790/2014 põhjendustes viitab nõukogu asjaolule, et need vaadatakse korrapäraselt läbi või et need on muudetavad või edasikaevatavad.
- 171 Nõukogu tuletab neist kaalutlustest, et „[LTTE] vastu tehtud otsused on seega vastu võetud pädevate asutuste poolt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses” (vaidlustatud määruste põhjenduste seitsmes lõik).
- 172 Viimaks nõukogu „sedastab, et eelmainitud otsused [...] on jätkuvalt jõus ja [...] leiab, et põhjused, mis õigustasid [LTTE] kandmist [rahaliste vahendite] loetellu, kehtivad endiselt” (vaidlustatud määruste põhjenduste kaheksas lõik). Nõukogu järeldab sellest, et hageja peab jääma sellesse loetelusse (vaidlustatud määruste põhjenduste üheksas lõik).
- 173 Esmalt tuleb märkida, et kuigi nõukogu poolt vaidlustatud määruste põhjenduste teises lõigus toodud faktiliste asjaolude loetelul on määrav roll hageja rahaliste vahendite külmutamise jätkamise otstarbekuse kindlaksmääramisel, kuna see loetelu on aluseks nõukogu järeldusele, et hageja on toime pannud terroriakte, ei ole rakendusmääruste nr 83/2011 kuni 125/2014 põhjenduste viiendas ja kuuendas lõigus ning rakendusmääruse nr 790/2014 põhjenduste kuuendas ja seitsmendas lõigus mainitud siseriiklikes otsustes ühtegi neist faktidest kontrollitud.
- 174 Mis puutub rakendusmäärustesse nr 83/2011 kuni 125/2014, siis kõik need faktid on nimelt nende määruste põhjendustes nimetatud siseriiklikest otsustest hilisemad. Neid ei saanud seega neis otsustes kontrollida.
- 175 Rakendusmääruste nr 83/2011 kuni 125/2014 põhjendused, kuigi neis on öeldud, et neis viidatud siseriiklikud otsused on jätkuvalt jõus, ei sisalda siiski ühtegi viidet uuematele siseriiklikele otsustele ja veel vähem viidet selliste otsuste põhjendustele.
- 176 Pärast seda, kui hageja selle asjaolu vaidlustas, ei esitanud nõukogu ühtegi Ühendkuningriigi või India ametiasutuste uuemat otsust, mille kohta ta oleks tõendanud, et need olid talle rakendusmääruste nr 83/2011 kuni 125/2014 vastuvõtmise ajal kättesaadavad, ja millest nähtuks konkreetselt, et need ametiasutused on põhjendustes loetletud faktilisi asjaolusid kontrollinud ja arvesse võtnud.
- 177 Ühendkuningriigi menetluse kohta esitas nõukogu ainult 2001. aasta otsused, millele on viidatud vaidlustatud määruste põhjendustes. Nõukogu ei esitanud ühtegi hilisemat Ühendkuningriigi otsust ja veel vähem sellise otsuse põhjendusi. Peale selle viitab ta ühele UK Treasury 7. detsembri 2009. aasta otsusele, kuid esitamata või andmata täpseid viiteid nende konkreetsete põhjenduste kohta, ning otsustele, millega jäeti rahuldamata LTTE 2007. ja 2009. aastal esitatud kaks taotlust kustutada nad Ühendkuningriigi rahaliste vahendite loetelust.

- 178 Mis puudutab üht India 12. novembri 2010. aasta kohtuotsust, mille nõukogu esitas vasturepliigi staadiumis, ja üht India 7. novembri 2012. aasta kohtuotsust, millele nõukogu viitas 6. veebruari 2014. aasta vastuses Üldkohtu küsimustele, siis need on eespool punktides 138–140 toodud kaalutlusi arvesse võttes asjaspepuutumatu. Lisaks ja täiendava võimalusena tuleb märkida, et need otsused ei maini ega tee veelgi vähem otsust rakendusmääruste nr 83/2011 kuni 125/2014 põhjendustes konkreetselt loetletud 24 ja hiljem 21 faktilise asjaolu kohta.
- 179 Mis puutub rakendusmäärusse nr 790/2014, siis India 2012. aasta otsuste suhtes (sealhulgas 7. novembri 2012. aasta kohtuotsuse suhtes), mida on esimest korda mainitud selle määruse põhjenduste seitsmendas lõigus, kehtivad samad kaalutlused, mis on välja toodud eespool punktis 178.
- 180 Prantsuse 23. novembri 2009. aasta ja 22. veebruari 2012. aasta kohtuotsuste (üks esimese astme ja teine apellatsiooniaseme otsus) kohta, millele nõukogu viitas oma vasturepliigis kohtuasjas T-508/11 ja milles võeti tema arvates arvesse teatav arv vaidlustatud määruste seletustes kokku võetud faktilisi asjaolusid, tuleb märkida järgmist.
- 181 Esiteks ei ole neid otsuseid mainitud vaidlustatud määrustes, mis on vastu võetud enne vasturepliiki. Need kujutavad endast seetõttu hilinevad põhjendamise katset, mis ei ole vastuvõetav (vaata selle kohta 12. novembri 2013. aasta otsus kohtuasjas North Drilling vs. nõukogu, T-552/12, EU:T:2013:590, punkt 26, ja 12. detsembri 2013. aasta otsus kohtuasjas Nabipour jt vs. nõukogu, T-58/12, EU:T:2013:640, punktid 36–39).
- 182 Teiseks ja põhimõttelisemast küljest ei ole neid Prantsuse otsuseid pärast vasturepliiki vastu võetud määrustes (rakendusmäärused nr 542/2012, nr 1169/2012, nr 714/2013, nr 125/2014 ja nr 790/2014) isegi mainitud. Seega ei saa nõukogu oma piiravaid meetmeid „põhjendavate asjaoludena” tugineda siseriiklikele otsustele, millele ta ei viita vaidlustatud määruste, mis on hilisemad sellest, kui ta nimetatud otsustest teada sai, põhjendustes.
- 183 Eespool punktides 180–182 sõnastatud kaalutlused kehtivad ka ühe Saksa otsuse kohta, millele nõukogu viitas esimest korda kohtuistungil.
- 184 Nõukogu väidab vasturepliigis siiski, et põhjenduste seletuskirjas loetletud faktilised asjaolud „kuuluvad sellisesse konteksti, mis on üldteada [...] ja mis Sri Lankas toimus ning milles hageja oli osaline” ning et „nende konteksti asjaolude, mis põhinevad üldtuntud sündmustel, eesmärk on anda ennetavate meetmete adressaadile teada põhjused, millele nõukogu tugines oma hinnangus terrorismi ohu kohta, mida ta endast kujutab”. Nõukogu tugineb selleks, et toetada oma viidet „konteksti asjaoludele”, eespool punktis 106 viidatud kohtuotsusele PMOI, T-256/07 (EU:T:2008:461, punkt 90). Oma argumendi toetuseks, et asjaolud, mida ta hagejale ette heidab, on üldtuntud, esitab ta viited veebist leitud ajakirjandusartiklitele.
- 185 Nõukogu lisab, et „nende faktiliste põhjenduste eesmärk ei ole asendada võimalikku jõustunud kohtuotsust nende tegude toimepanijate tsiviil- või kriminaalvastutuse tuvastamise või nende vastutuselevõtmise kohta, sest see ei ole nende esemeks”. Ta väidab, et „need asjaolud ei olnud mitte ainult avalikud, vaid hagejale vaidlustatud määruste vastuvõtmise kuupäeval ka täpselt teada”.
- 186 Need argumendid koos asjaoluga, et vaidlustatud määrustes puudub igasugune viide pädevate asutuste otsustele, mis oleks uuemad etteheidetavatest faktilistest asjaoludest ja mis neile viitavad, tõendavad selgelt, et nõukogu võttis vaidlustatud määruste aluseks mitte pädevate asutuste otsustes sisalduvad hinnangud, vaid teabe, mis ta ise hankis ajakirjandusartiklitest ja veebist.

- 187 Siiski, nagu nähtub eespool punktides 164 ja 165 meelde tuletatud asjaoludest, nõuab ühine seisukoht 2001/931 puudutatud isikute kaitseks ja arvestades, et liidul puuduvad oma uurimisvahendid, et liidu terrorismi valdkonnas võetud rahaliste vahendite külmutamise otsuse faktiline alus ei põhineks mitte asjaoludel, mida nõukogu hankis ajakirjandusartiklitest või veebist, vaid ühise seisukoha 2001/931 tähenduses pädevate asutuste otsustes konkreetselt kontrollitud ja välja toodud asjaoludel.
- 188 Nõukogu saab seejärel kasutada oma ulatuslikku kaalutusõigust, mis tal on liidu tasandil rahaliste vahendite külmutamise otsuste vastuvõtmise kontekstis, ainult sellisel usaldusväärsel faktilisel alusel – eelkõige mis puudutab eesmärgipärasuse kaalutlusi –, millel sellised otsused põhinevad.
- 189 Eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et nõukogu ei ole neid ühise seisukoha 2001/931 nõudeid austanud.
- 190 Vaidlustaud määruste põhjendustest nähtub pealegi üks nõukogu argumentatsioon, mis on vastupidine sellele, mida nõuab nimetatud ühine seisukoht.
- 191 Seega, selle asemel et võtta oma hinnangu faktiliseks aluseks otsused, mille on vastu võtnud pädevad asutused, olles arvesse võtnud konkreetsed asjaolud ja tegutsedes nende alusel, ja hiljem kontrollida, et nimetatud faktid on tõepoolest „terroriaktid” ja puudutatud rühmitus tõepoolest „üksus” ühise seisukoha 2001/931 mõistete tähenduses, ning viimaks otsustada sel alusel ja oma ulatuslikku kaalutusõigust kasutades võimalikult vastu võtta otsus liidu tasandil, tegi nõukogu vaidlustatud määruste põhjendustes vastupidi.
- 192 Ta alustas hinnangutega, mis on tegelikult tema enda omad, tunnistades hageja terroristiks juba oma põhjenduste esimeses lauses – mis paneb punkti küsimusele, mida nende põhjendustega on tahetud käsitleda – ja luges ta vastutavaks rea vägivallaaktide eest, mille ta leidis ajakirjandusartiklitest ja veebist (vaidlustatud määruste põhjenduste esimene ja teine lõik).
- 193 Seoses sellega tuleb märkida, et asjaolu, et tegemist on rahaliste vahendite külmutamise loetelu uuesti läbivaatamisega, mis järgneb seega varasematele läbivaatamistele, ei õigusta seda ennetavalt tehtud hinnangut. Kui rahaliste vahendite külmutamise meede vaadata uuesti läbi minevikku arvesse võtmata, siis on hüpoteetiliselt võimalik, et isik või üksus ei ole enam nõukogu otsuse tegemise hetkel terrorist. Seega võib nõukogu teha oma järeldused alles pärast sellist uuesti läbivaatamist.
- 194 Nõukogus tuvastas seejärel, et faktid, mis ta hagejale ette heidab, kuuluvad terroriakti määratluse alla ühise seisukoha 2001/931 tähenduses ja et hageja on selle ühise seisukoha tähenduses üksus (vaidlustatud määruste kolmas ja neljas põhjendus).
- 195 Alles pärast neid sedastusi viitab nõukogu siseriiklike ametiasutuste otsustele (vaidlustatud määruste põhjenduste viies kuni kaheksas lõik), mis on siiski vähemasti rakendusmääruste nr 83/2011 kuni nr 125/2014 puhul varasemad kui etteheidetavad faktilised asjaolud.
- 196 Nõukogu ei püüa nende viimati nimetatud rakendusmääruste põhjendustes õigustada, et võimalikes hilisemates siseriiklikes uuesti läbivaatamise otsustes või muudes pädevate asutuste otsustes on kontrollitud konkreetseid fakte, mis on toodud nimetatud põhjenduste alguses, ning nende alusel on tegutsetud. Ta piirdub vaid sellega, et tsiteerib rakendusmääruste nr 83/2011 kuni nr 125/2014 põhjendustes ainult esialgseid siseriiklike otsuseid ja märgib midagi lisamata, et need on jätkuvalt jõus. Nõukogu mainib hagejale konkreetselt ette heidetud faktilistest asjaoludest hilisemaid siseriiklike otsuseid alles rakendusmääruse nr 790/2014 põhjendustes, kuid ikka veel põhjendamata, et neis otsustes – mis lisaks ei ole eespool punktides 138–140 esitatud kaalutlusi arvesse võttes asjassepuutuvad – on nimetatud põhjenduste alguses välja toodud konkreetseid faktilisi asjaolusid tegelikult kontrollitud ja arvesse võetud.

- 197 Käesolev asi erineb seega oluliselt teistest kohtuasjadest, millest said alguse Üldkohtus vaidlused, mis on seotud rahaliste vahendite külmutamise meetmetega terrorismi valdkonnas pärast ühise seisukoha 2001/931 vastuvõtmist (kohtuasjad *Al-Aqsa vs. nõukogu*, *Sison vs. nõukogu* ja *People's Mojahedin Organization of Iran vs. nõukogu*).
- 198 Nimelt, kuigi neis esimestes liidu kohtuasjades terrorismi valdkonnas olid nõukogu määruste faktilise aluse allikaks siseriiklike pädevate asutuste otsused, ei tugine nõukogu käesolevas asjas enam faktidele, mida siseriiklikud ametiasutused on juba kontrollinud, vaid esitab ise enda sõltumatu kvalifikatsiooni faktidele, mis ta leidis ajakirjandusartiklitest ja veebist. Seda tehes astub nõukogu „pädeva asutuse” asemele ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses, mis ei ole selle ühise seisukoha järgi ei tema pädevuses ega võimuses, nagu märkis sisuliselt Euroopa Kohus.
- 199 Nõukogu tugineb seega asjatult (vaata eespool punkt 184) eelkõige eespool punktis 106 viidatud kohtuotsusele PMOI, T-256/07 (EU:T:2008:461, punkt 90). Nimelt ei tulenenud selles kohtuasjas rahaliste vahendite külmutamise põhjendustes, mille nõukogu edastas People's Mojahedin Organization of Iran'ile (edaspidi „PMOI”) kokku võetud faktid nõukogu sõltumatutest hinnangutest, vaid siseriikliku pädeva asutuse hinnangutest. Nagu nähtub eespool punktis 106 viidatud kohtuotsuse PMOI, T-256/07 (EU:T:2008:461) punktist 90, mainiti 30. jaanuari 2007. aasta põhjenduste kokkuvõttes, mis edastati puudutatud üksusele (PMOI), terroriakte, mille eest PMOI väidetavalt vastutas, ja märgiti, et „nende aktide tõttu võttis siseriiklik pädev asutus vastu otsuse”. Siseriiklik pädev asutus oli seega nõukogu 30. jaanuari 2007. aasta põhjendustes, mis edastati PMOI-le, kokku võetud tegusid seega kontrollinud ja tunnistanud selle üksuse nende eest vastutavaks. Nende ülevaate aluseks ei olnud vastupidi käesolevale asjale nõukogu iseseisvad hinnangud.
- 200 Kohtuasjas T-348/07: *Al-Aqsa vs. nõukogu* olid Üldkohtule sama moodi kättesaadavad pädevate asutuste dokumendid, millele tugineti vaidlustatud määruste põhjendustes, ning kohus analüüsis neid põhjalikult. Ta järeldas, et nõukogu ei ole teinud ühtegi ilmselget hindamisviga, kui ta leidis, et hageja teadis, et tema poolt kogutud rahalisi vahendeid kasutatakse terrorismi eesmärgil (eespool punktis 105 viidatud kohtuotsus *Al-Aqsa*, T-348/07, EU:T:2010:373, punktid 121–133). Nõukogu tööks vajalik faktiline alus oli seega Üldkohtu järelduste kohaselt täiesti korrektne, tulenedes vahetult sellest, mida olid tuvastanud pädevad siseriiklikud ametiasutused. 11. juuli 2007. aasta kohtuotsuses *Al-Aqsa vs. nõukogu* (T-327/03, EU:T:2007:211) tuleneb samuti selgelt selle põhjendustest (kohtuotsuse punktid 17–20), et liidu rahaliste vahendite külmutamise meetme aluseks olevad hinnangud tulenesid mitte nõukogu enda faktilistest järeldustest, vaid siseriiklike pädevate asutuste otsustest.
- 201 Samamoodi tulenesid kohtuasjas *Sison vs. nõukogu*, T-341/07 rahaliste vahendite külmutamise meetme aluseks olevad hinnangud mitte sellistest faktilistest asjaoludest, mille nõukogu on ise kindlaks teinud, vaid liikmesriigi pädevate asutuste (Raad van State (Madalmaade riiginõukogu) ja Rechtbank (Madalmaade kohus)) poolt vastu võetud ja jõustunud otsustest (eespool punktis 111 viidatud kohtuotsus *Sison vs. nõukogu*, T-341/07, EU:T:2009:372, punktid 1, 88 ja 100–105).
- 202 On kohane lisada, et vaidlustatud määruste faktilised põhjendused ehk nõukogu poolt hagejale käesolevas asjas ette heidetud tegude loetelu ei kujuta endast – nõukogu argumenti korrates (vaata eespool punkt 185) – „jõustunud kohtuotsust”. Sellegipoolest oli neil vaidlustatud määruse faktilistel põhjendustel määrav roll nõukogu hinnangus selle kohta, kas hageja jätmine rahaliste vahendite külmutamise loetelusse on eesmärgipärane, ja et nõukogu, kaugel sellest, et väita, et ta tuletas need põhjendused pädevate asutuste otsustest, väidab tegelikult, et ta tugines ajakirjandusartiklitest ja veebist pärit teabele.
- 203 Üldkohus leiab, et see lähenemine on vastuolus ühises seisukohas 2001/931 terrorismi valdkonnas kehtestatud kahetasandilise süsteemiga.

- 204 Kuigi, nagu märkis Euroopa Kohus, uuesti läbivaatamise käigus on oluline küsimus teada, kas alates asjaomase isiku rahaliste vahendite külmutamise loetelusse kandmisest või alates eelmisest uuesti läbivaatamisest on faktiline olukord muutunud sedavõrd, et ei võimalda enam teha sama järeldust selle isiku terroristlikus tegevuses osalemise kohta (eespool punktis 105 viidatud kohtuotsus Al-Aqsa, C-539/10, EU:C:2012:711, punkt 82), mille tagajärg on, et nõukogu võib vajaduse korral ja oma ulatuslikku kaalutlusõigust kasutades otsustada jätta isik rahaliste vahendite külmutamise loetelusse, kui faktiline olukord ei ole muutunud, kehtib siiski, et iga terroriakt, mille nõukogu lisab selle uuesti läbivaatamise käigus oma põhjendustesse, et õigustada puudutatud isiku jätmist rahaliste vahendite külmutamise loetelusse, peab olema ühise seisukoha 2001/931 kahetasandilises otsustussüsteemis ja nõukogu oma uurimisvahendite puudumisel kontrollitud ja pädev asutus selle ühise seisukoha tähenduses peab olema teinud selle kohta otsuse.
- 205 Nõukogu ja komisjon väidavad asjata, et viite puudumine vaidlustatud määruste põhjendustes konkreetsetele otsustele, mille on teinud pädevad asutused, kes on nimetatud põhjendustes esile toodud fakte konkreetsetl kontrollinud, on hageja süü, kes oleks nõukogu ja komisjoni arvates saanud ja pidanud tema vastu siseriiklikul tasandil võetud piiravad meetmed vaidlustama.
- 206 Ühest küljest tuleneb nõukogu kohustus võtta oma terrorismi puudutatavate rahaliste vahendite külmutamise otsuste aluseks pädevate asutuste otsustest võetud faktid, vahetult ühise seisukohaga 2001/931 kehtestatud kahetasandilisest süsteemist, mida on kinnitatud eespool punktis 105 viidatud kohtuotsuses Al-Aqsa, C-539/10 (EU:C:2012:711, punktid 68 ja 69). See kohustus ei sõltu seega asjaomase isiku või üksuse käitumisest. Nõukogu peab, tulenevalt põhjendamiskohustusest, mis on oluline menetlusnõue, rahaliste vahendite külmutamise otsuste põhjendustes ära märkima otsused, mille on teinud pädevad siseriiklikud ametiasutused, kes on konkreetsetl kontrollinud ja ära näidanud faktid, mis on seotud terrorismiga ja mille ta võtab oma otsuste faktiliseks aluseks.
- 207 Teisest küljest kinnitab nõukogu ja komisjoni argument lõplikult ainult eespool punktis 186 juba esitatud sedastust, et nõukogu tugines tegelikult mitte pädevate asutuste otsustes sisalduvatele otsustele, vaid teabele, mis ta ise ajakirjandusartiklitest ja veebist leidis. Seoses sellega näib paradoksaalne, et nõukogu heidab hagejale ette, et ta ei ole riigisisel tasandil vaidlustanud faktilisi etteheiteid, mida ta ise ei suuda seostada pädeva asutuse ühegi konkreetse otsusega.
- 208 Viimaks tundub, et see argument on vähemasti probleemne, kuna jätab mulje, et võib juhtuda, et siseriiklikud rahaliste vahendite külmutamise otsused, millele nõukogu otsustab ühise seisukoha 2001/931 konkreetsetes praktikas tugineda, kuna puudutatud pool ei ole riigisisel tasandil seda kuidagi vaidlustanud, ei põhine ise omakorda ühelgi konkreetsetl terroriaktil.
- 209 Samuti vaidlustavad nõukogu ja komisjon asjata kohustuse võtta rahaliste vahendite külmutamise määruste faktiline alus pädevate asutuste otsustest, sest see võib selliste otsuste puudumisel viia isikute või üksuste põhjendamata kustutamiseni rahaliste vahendite külmutamise loetelust. Nõukogu ja komisjon viitavad eelkõige sellele, et uuesti läbivaatamise ajaline kava võib olla liikmesriikides erinev, võrreldes liidu tasandil kohaldatava kvartalilise ajakavaga.
- 210 Ühest küljest ei ole see vastuväide kooskõlas ühises seisukohas 2001/931 ettenähtuga (ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõige 4), mida on kinnitatud eespool punktis 105 viidatud kohtuotsuses Al-Aqsa, C-539/10 (EU:C:2012:711, punktid 68 ja 69), mis nõuab puudutatud isikute kaitseks ja liidu oma uurimisvahendite puudumist arvestades, et terrorismi valdkonnas rahaliste vahendite külmutamist puudutava liidu otsuse faktiline alus põhineks asjaoludel, mida on konkreetsetl kontrollitud ja mis sisalduvad ühise seisukoha 2001/931 tähenduses pädevate asutuste otsustes. Teisest küljest tuleb märkida, et selle ühise seisukoha kahetasandilises süsteemis ja tagamaks, et terrorismivastane võitlus oleks tõhus, peavad liikmesriigid nõukogule regulaarselt edastama nimetatud liikmesriikides vastu võetud pädevate asutuste otsused koos nende otsuste põhjendustega ning nõukogu peab need kokku koguma.

- 211 See pädevate asutuste otsuste vajalik edastamine ja kogumine vastab nimelt täpselt teabevahetusele, mis on ette nähtud eelkõige nõukogu 28. juuni 2007. aasta dokumendi 10826/1/07 REV 1 II lisa moodustava dokumendi pealkirjaga „Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism” (Ühise seisukoha 2001/931 (terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta) rakendamiseks moodustatud töörühma töömeetodid) punktidele 2, 3, 8 ja 24.
- 212 Kui nõukogul ei ole sellest teabe edastamisest hoolimata pädeva asutuse otsust, mis puudutab konkreetset asjaolu, mis võib kujutada endast terroriakti, siis peab ta omaenda uurimisvahendite puudumisel paluma pädeva siseriikliku ametiasutuse hinnangut sellele asjaolule, eesmärgiga saada selle asutuse otsus.
- 213 Nõukogu võib selleks pöörduda liidu 28 liikmesriigi poole ja konkreetselt nende hulgas nende liikmesriikide poole, kes juba võimalikult kontrollisid puudutatud isiku või üksuse olukorda. Ta võib ka pöörduda kolmanda riigi poole, kes vastab nõutud tingimustele, mis puudutavad kaitseõiguste tagamist ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele. Asjaomane otsus, mis on ühise seisukoha 2001/931 tähenduses „uurimise algatamise või vastutuselevõtmise [...] või süüdimõistmise otsus”, ei pea tingimata olema siseriiklik otsus, millega vaadatakse korrapäraselt uuesti läbi puudutatud isiku või üksuse rahaliste vahendite külmutamise kohta tehtud siseriiklik loetelusse kandmise otsus. Aga isegi viimasel juhul ei saa liikmesriigi tasandil korrapärase uuesti läbivaatamise ajakava erinevus liidu tasandil kehtivast õigustada, et puudutatud liikmesriik nõukogu nõutud uuesti läbivaatamisest nimetatud põhjusel loobub. Arvestades nii ühises seisukohas 2001/931 kehtestatud süsteemi kahetasandilist struktuuri kui ka vastastikuse lojaalse koostöö kohustust liikmesriikide ja liidu vahel, peavad nõukogu nõudmise adressaadiks olevad liikmesriigid viivitamata menetlema nõukogu taotlusi saada nende hinnang ja vajaduse korral pädeva asutuse otsus ühise seisukoha 2001/931 tähenduses faktilise asjaolu kohta, mis võib kujutada endast terroriakti.
- 214 Eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et ei ole veenev argument, mille kohaselt pädeva asutuse otsuse olemasolu nõue võib viia põhjendamata kustutamiseni rahaliste vahendite külmutamise loetelust.
- 215 Tuleb lisada, et kui antud semestri jooksul ei ole uut terroriakti toimunud, ei tähenda see mingil moel, et nõukogu peaks puudutatud isiku või üksuse rahaliste vahendite külmutamise loetelust kustutama. Nimelt, nagu Üldkohtul on juba olnud võimalus leida, ei keela miski määruse nr 2580/2001 ja ühise seisukoha 2001/931 sätetes – juhul kui asjaolud seda õigustavad – kohaldada eripiiranguid niisuguste isikute või üksuste suhtes, kes on varem terroriakte toime pannud, vaatamata selliste tõendite puudumisele, mis näitaks, et nad tegelevad sellega või osalevad niisuguste aktide toimepanemises ka käesoleval ajahetkel (vaata selle kohta eespool punktis 106 viidatud kohtuotsus PMOI, T-256/07, EU:T:2008:461, punktid 107–113). Seega ei ole kohustus, et uute terroriaktide eest saab vastutusele võtta ainult pädevate asutuste otsuste alusel, kuidagi vastuolus nõukogu õigusega jätta puudutatud isik rahaliste vahendite külmutamise loetelusse isegi pärast konkreetselt võttes terroristliku tegevuse lõppemist, kui asjaolud seda õigustavad.
- 216 Mis puutub võimalusse, millele nõukogu ja komisjon samuti viitavad, et pädevate asutuste otsused on vastuolus liidu otsustega, siis see ei ole kehtiv põhjus, et vaidlustada kohustus võtta puudutatud isikute ja üksuste kaitse huvides liidu otsuste faktiline alus pädevate asutuste otsustest.
- 217 Viimaks, vastupidi nõukogu ja komisjoni väidetele, ei tekita selline kohustus rahaliste vahendite külmutamise määruste faktiline alus pädevate asutuste otsustest vastupidist ohtu, et isik või üksus jäetakse põhjendamata rahaliste vahendite külmutamise loetelusse.
- 218 Nimelt, kuigi ühise seisukoha artikli 1 lõigetega 1–4 ja 6 on vastuolus, et nõukogu märgiks isiku või üksuse rahaliste vahendite külmutamise loetellu kandmise või sellesse jätmise otsuse põhjendustes terroriakte (sealhulgas selliste tegude toimepanemise katsed, neis osalemine või nendele kaasaaitamine), mille kohta ei ole pädeva asutuse otsust (uurimise algatamise või vastutuselevõtmise

või süüdimõistmise otsus), ei sisalda ühine seisukoht 2001/931 ühtegi sarnast kohustust sellega, mis puudutab nõukogu poolt isiku või üksuse mittejätmist rahaliste vahendite külmutamise loetelusse. Selle mittejätmise suhtes, mis on puudutatud isikule või üksusele soodne, ei ole ette nähtud samu menetluslikke nõudeid, kuigi enamikel juhtudel tehakse see, võttes arvesse riigi tasandil tehtud soodsaid otsuseid, nagu terroriaktide uurimise alustamisest või vastutuselevõtmisest loobumine või selle lõpetamine, õigeksmõistmine kriminaalmenetluses või veel, puudutatud isiku või üksuse kustutamine siseriiklikust loetelust.

- 219 Eespool punktides 209–218 esitatud kaalutlustest tuleneb, et nõukogu ja komisjon väidavad ekslikult, et nõukogu kohustus võtta rahaliste vahendite külmutamise otsuste faktiline alus pädevate asutuste otsustest, kahjustab terrorismivastast võitlust puudutatavat liidu poliitikat.
- 220 Tuleb lisada, et kõik eespool toodud järeldused kokku ei välju Üldkohtu piiratud kontrolli ulatusest ja hõlmavad, kahjustamata siiski nõukogu ulatuslikku kaalutlusõigust, menetlusnormidest kinnipidamise ja faktiliste asjaolude materiaalse õigsuse kontrolli. Üldkohtul tuli muide eespool punktis 114 viidatud kohtuotsuses Sison, T-341/07 (EU:T:2009:372) selliselt kontrollida – ning tal oli võimalus tuvastada –, et Sisoni vastu esitatud faktiväiteid, mis on esitatud tema rahaliste vahendite külmutamise loetelusse jätmise põhjendustes, toetas nõuetekohaselt faktiliste asjaolude sõltumatu tuvastamine Madalmaade ametiasutuste otsustes (Raad van State ja Rechtbank), mida nõukogu nimetas samades põhjendustes (eespool punktis 114 viidatud kohtuotsus Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, punktid 87 ja 88).
- 221 Seevastu käesolevas asjas ei ole Üldkohtu jaoks vaidlustatud määruste põhjendustes viidet ühelegi pädeva asutuse otsusele, mille alusel ta saaks seostada nõukogu poolt hageja vastu kasutatud faktilisi asjaolusid.
- 222 Lisaks tuleb mainida, jällegi seoses eespool punktis 114 viidatud kohtuotsusega Sison, T-341/07 (EU:T:2009:372), et olles tuvastanud, et nõukogu määruste põhjendustes toodud faktid tulenevad tõesti kahest Madalmaade otsustest, mida on nimetatud samades põhjendustes, eitas Üldkohus siiski seejärel, et need Madalmaade otsused on teinud pädev asutus, põhjendusel et need ei puudutanud ennetava või karistava meetme kohaldamist puudutatud isiku suhtes terrorismivastases võitluses (eespool punktis 114 viidatud kohtuotsus Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, punktid 107–115).
- 223 Kuigi Üldkohus oleks saanud selliselt jätta tähelepanuta faktid, mille on ometi tuvastanud pädevad asutused, põhjusel et nende asutuste otsused ei olnud „süüdimõistmise, uurimise algatamise või vastutuselevõtmise” otsused, tuleneb sellest, et ta ei omista käesolevas asjas ajakirjandusartiklitele – mida ei ole igal juhul mainitud vaidlustatud määruste põhjendustes – sama menetluslikku ja tõendi tähendust, mis on ühise seisukohaga 2001/931 ette nähtud ainult pädevate asutuste otsuste jaoks.
- 224 Üldkohus leiab viimaks olevat kohase rõhutada põhiõiguste poolt selles kontekstis antud tagatiste olulisust (vaata ettepanek kohtuasjas Prantsusmaa vs. People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EKL, EU:C:2011:482, punkt 235–238).
- 225 Kõiki eespool esitatud kaalutlusi arvesse võttes, millest tuleneb esiteks, et määrus nr 2580/2001 on kohaldatav relvastatud konflikti olukorras, ja teiseks, et nõukogu on rikkunud nii ühise seisukoha 2001/931 artiklit 1 kui ka põhjendamiskohustust, kuna põhjendustes ei ole hagejale ette heidetud faktilisi asjaolusid puudutavalt viidatud pädevate asutuste otsustele, siis tuleb vaidlustatud määrused hagejat puudutavalt tühistada.
- 226 Üldkohus rõhutab, et need tühistamised, mis on tehtud olulistel menetluslikel kaalutlustel, ei hõlma ühtegi sisulist hinnangut hageja terroriorganisatsiooniks tunnistamise küsimusele ühise seisukoha 2001/931 tähenduses.

- 227 Mis puudutab vaidlustatud määruse tühistamise ajalist mõju, siis tuleb meenutada, et vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 60 teisele lõigule jõustuvad erandina ELTL artiklist 280 Üldkohtu otsused, mis kuulutavad määruse õigustühiseks, alles nimetatud põhikirja artikli 56 esimeses lõigus osutatud edasikaebamise tähtaja möödumisel või kui selle tähtaja jooksul on otsus edasi kaevatud, siis selle kaebuse läbivaatamata jätmise kuupäevast. Nõukogul on alates käesolevast kohtuotsusest teadasaamisest sedastatud rikkumiste kõrvaldamiseks igal juhul vähemalt kahe kuu pikkune ajavahemik, millele lisandub kümme päeva seoses pikkade vahemaadega, et kehtestada vajaduse korral hageja vastu uued piirangud.
- 228 Üldkohus võib siiski ELTL artikli 264 teise lõigu alusel jätta tühistatud õigusakti mõju ajutiselt kehtima (vaata selle kohta eespool punktis 128 viidatud kohtuotsus Kadi ja Al Barakaat International Foundation vs. nõukogu ja komisjon, EU:C:2008:461, punktid 373–376, ning 16. septembri 2011. aasta otsus kohtuasjas Kadio Morokro vs. nõukogu, T-316/11, EU:T:2011:484, punkt 39).
- 229 Käesoleva asja asjaoludel leiab Üldkohus, et vältimaks piiravate meetmete tõsise ja pöördumatu kahjustamise ohtu, võttes samas arvesse mõju, mida asjaomased piiravad meetmed hageja õigustele ja vabadustele avaldavad, tuleb ELTL artikli 264 alusel jätta rakendusmääruse nr 790/2014 mõju kolme kuu jooksul alates käesoleva kohtuotsuse kuulutamisest kehtima.

Kohtukulud

- 230 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja nõukogu on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista nõukogult.
- 231 Kodukorra artikli 87 lõike 4 esimese lõigu alusel kannavad liikmesriigid ja institutsioonid menetlusse astumisel ise oma kohtukulud. Järelikult kannavad Madalmaade Kuningriik, Ühendkuningriik ja komisjon ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kuues koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. Tühistada nõukogu 31. jaanuari 2011. aasta rakendusmäärus (EL) nr 83/2011, 22. detsembri 2011. aasta rakendusmäärus nr 1375/2011, 25. juuni 2012. aasta rakendusmäärus nr 542/2012, 10. detsembri 2012. aasta rakendusmäärus nr 1169/2012, 25. juuli 2013. aasta rakendusmäärus nr 714/2013, 10. veebruari 2014. aasta rakendusmäärus nr 125/2014 ja 22. juuli 2014. aasta rakendusmäärus nr 790/2014, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärused (EL) nr 610/2010, 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 ja 125/2014, selles osas, milles need õigusaktid puudutavad Liberation Tigers of Tamil Eelam'it (LTTE).
2. Jätta rakendusmääruse nr 790/2014 õiguslikud tagajärjed kehtima kolmeks kuuks alates käesoleva kohtuotsuse kuulutamisest.
3. Jätta Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja LTTE kohtukulud.
4. Madalmaade Kuningriik, Ühendkuningriik ja Euroopa Komisjon kannavad ise oma kohtukulud.

Dehousse

Wiszniewska-Białecka

Buttigieg

Collins

Ulloa Rubio

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 16. oktoobril 2014 Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Vaidluse aluseks olevad asjaolud ja menetlus	2
Poolte nõuded	5
Õiguslik käsitus	5
Esimene väide, et määrus nr 2580/2001 ei ole hageja ja Sri Lanka valitsuse vahelisele konfliktile kohaldatav	5
Poolte argumendid	5
Üldkohtu hinnang	7
Kolmas väide, et puudub pädeva asutuse poolt vastu võetud otsus	10
Poolte argumendid	10
Üldkohtu hinnang	13
Neljas ja kuues väide, mida käsitletakse koos teise väitega	19
Poolte argumendid	19
Üldkohtu hinnang	20
Kohtukulud	29